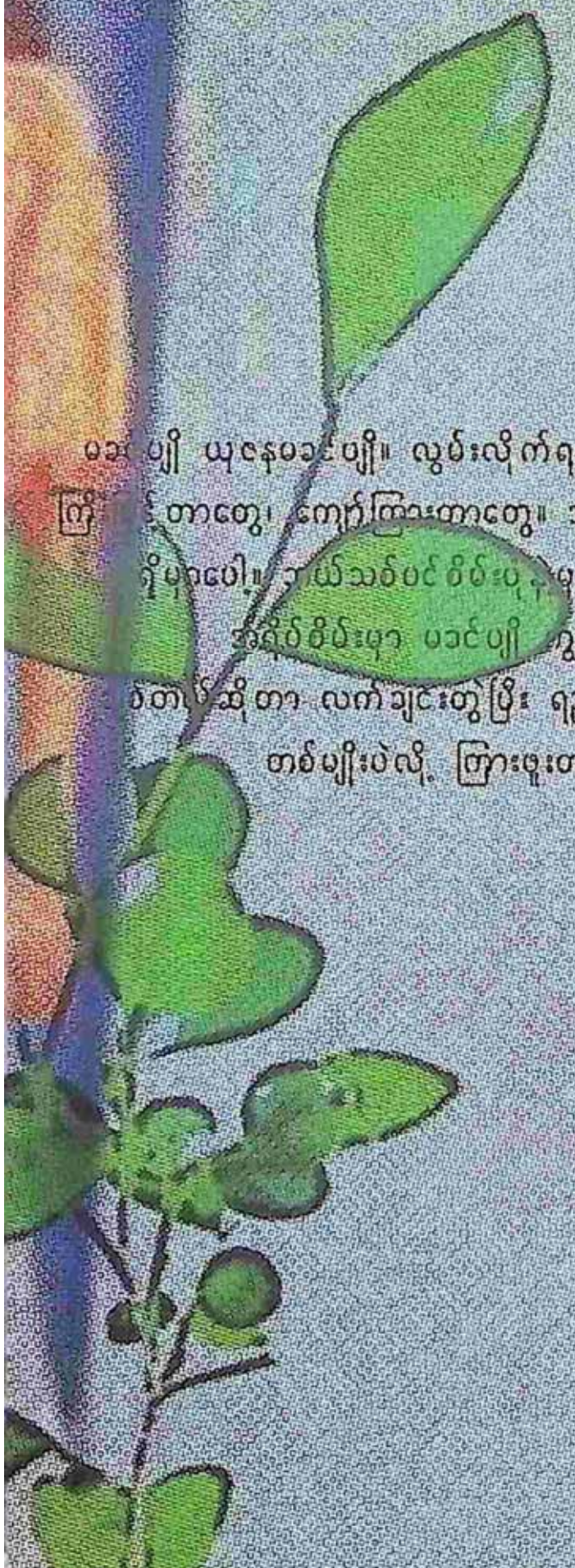

လေးလေးဒောင်

မကြည်ပြာနှင့်
ယုဇနမခင်ပျို

မောင်ပျို ယုရန်မောင်ပျို။ လွမ်းလိုက်ရတာ မောင်ပျိုရယ်။ အောင်မြင်တာတွေ၊
ကြိုက်တာတွေ၊ ကျော်ကြားတာတွေ။ အခုနေ ကျုံးဘေးမှာ လေဖြည်တဖြူးဖြူး
ရိုမှုတ်ပေါ့။ ဘယ်သစ်ပင်စိမ်းပုလဲ။ မတူဘဲ၊ ထနောင်ပင်ဖြူဖြူတွေရဲ့
အရိပ်စိမ်းမှာ မောင်ပျို ချွန်တော်လက်ကို ရဲ့ရဲ့တွဲပါ။
စတယ်ဆီတာ လက်ချင်းတွဲပြီး ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ လမ်းလျှောက်ခြင်း
တစ်မျိုးပဲလို့ ကြားဖူးတယ်။ ကြည့်စမ်းမောင်ပျို။

ZZA0013
2,700.00 KS

မကြည်ပြာနှင့်ယုလနမခင်ပျို၊ ဇော်ဇော်အောင်

စာမျက်နှာ ၁၉၂ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကမ္ဘာ့သင်္ဃာတိုက်၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - အိမ်ထောင်စု၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မပိုင်ရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၂၀၊ စက်တင်ဘာလ၊ စာတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၂၀၀၅ အလင်းမြစ်စာအုပ်တိုက်၏ပထမအကြိမ်မူ၊ (ဒုတိယအကြိမ်-စိတ်ကူးချိုချို၊ ၂၀၁၆)

ရောင်းစွဲး ၂ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

မာတိကာ

- အမှာစာ	(က)
၁။ နေယျဒေါသ	၁
၂။ ယုဇနမခင်ပျို	၁၄
၃။ ဆီလျော်သောခေါင်းစဉ်တပ်ပါ	၃၁
၄။ မပျော်ပိုက်တော့ပြီဖြစ်၍	၃၆
၅။ နိုင်တဲ့သူ အကုန်ယူသွားသည်	၄၅
၆။ ရေပွက်ပမာ တစ်သက်လျာတည်း	၅၁
၇။ မကြည်ပြာ အိပ်မက်ဖြစ်သွားပြီ	၆၇
၈။ ပင်လယ်ထဲက ညသည် ပိတောက်ပန်းဖြစ်၏	၇၉
၉။ ကျွန်တော်၏ချစ်လှစွာသော အစရှိသဖြင့်	၉၁
၁၀။ ခံစားကြည့်ပါ မကြည်ပြာ	၁၀၃
၁၁။ ခရေဖူးအမည်ရှိ မိန်းကလေးအပေါ် ချစ်သောအကြောင်းများ ရေးဖွဲ့ထားခြင်း	၁၀၉
၁၂။ ထိုအခါ ကမ္ဘာသူမကြည်ပြာသည်	၁၁၆
၁၃။ ခမ်းနားကြီးကျယ်သောအချစ် အင်းလျားဆောင်မှာ နေသည်	၁၂၃
၁၄။ ဇော်ဇော်အောင်၏ အချစ်ဝတ္ထု	၁၃၁

၁၅။ မဒေါနကို မုန်းပါသည်	၁၄၂
၁၆။ တို့လိုနုတဲ ပုထုဇဉ်ကို	၁၄၇
၁၇။ သစ္စာပျက်မှတ်တမ်း	၁၅၄
၁၈။ မှန်ဗီရိယဲက ချစ်သောမကြည်ပြာ	၁၅၉
၁၉။ အရောင်မဲ့ စိမ်းလန်းသောစိတ်ကူးများ ဒေါသတကြီး အိပ်စက်နေကြသည်	၁၆၆
၂၀။ ပုလဲရစ်သမ်	၁၇၅

အမှာစာ

ဤဝတ္ထုကို ရေးစဉ်က မော်ဒန်ဝတ္ထုများရေးမည်ဟု ကြိုတင်ကြံစည် စိတ်ကူးထားခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ မော်ဒန်ဝတ္ထုတိုသဘောတရားများကို ဟုတ်တိ ပတ်တိ မလေ့လာရသေးပါ။ Joyce, Woolf စသော ထိပ်တန်းဂုရုကြီးများ ၏ ဝတ္ထုများကိုလည်း အပိုင်းအစလောက်သာ လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့ဖူးသည်။ ထူးထူးခြားခြား အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ ဤသို့ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ကွယ်လွန်သူ ဒဿနိကပါမောက္ခဦးခင်မောင်ဒင်သည် ကျွန်တော်နှင့် ညီအစ်ကိုပမာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ မော်လမြိုင်ကောလိပ်တွင် သူက ဒဿနိကလက် ထောက်ကထိက၊ ကျွန်တော်က မြန်မာစာလက်ထောက်ကထိက။ ခုနှစ် သက္ကရာဇ်၊ နေ့စွဲရက်စွဲများနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် လွန်စွာ အမှတ် သညာနည်းပါးသည် ဖြစ်ပါ၏။ စိတ်အထင် ၁၉၆၄ မှ ၁၉၆၈ ခုနှစ် အတွင်းက မော်လမြိုင်ကောလိပ်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်က ကိုရယ်ဂျီ (သူငယ်နာမည်)ခေါ်သည်အထိ ရင်းနှီးခဲ့သည်။ အတိုချုပ်ရလျှင် သူလည်း ရန်ကုန်ပြန်ရောက်၊ ကျွန်တော်လည်း စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်သို့ ရောက် သည်။ အမြဲလိုလို ကိုအောင်ရင်၏ အီကိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံဖြစ် သည်။ ကိုကျော်စိန်၊ ကိုသိန်းလွင်၊ ကိုဆောင်၊ ကိုသိန်းဇံ(ယခု နန္ဒာ သိန်းဇံ)၊ ကိုမောင်မောင်(ယခု မောင်မောင်ဇေယျ)၊ ကိုအေးကျော်(ယခု မောင်ကြည်သစ်)တို့သည် ဒဿနိကမဟာဝိဇ္ဇာကျောင်းသားများ၊ ဆရာ

များဖြစ်ကြသည်။ ထိုအုပ်စုသည် ဆရာရယ်ဂျီနှင့်အတူတကွ ဒဿနိက သိုက်မြုံရပ်ဝန်းမှာ ဖြစ်တည်ကြီးပြင်းခဲ့ကြသည်။ ဆရာရယ်ဂျီသည် ကျွန်တော့် သင်ဆရာ မဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သူ့ဆီက များစွာရခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဆရာဟု သတ်မှတ်ပါသည်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ကို စာအုပ် တစ်အုပ်ပေးပါသည်။ သူ့ထံမှ စာအုပ်ပေါင်းများစွာကို ငှားရမ်းဖတ်ရှုခဲ့ပါ သည်။ ဆွေးနွေးမေးမြန်းခဲ့ပါသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော့်ကို ပေးသော ထိုစာအုပ်မှာ Joyce ၏ Finnegans Wake ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဖတ်၍ နားမလည်ခဲ့ပါ။ ဘာတွေရေးထားမှန်းကို မသိပါ။ သို့ သော် ဆရာရယ်ဂျီ ပေးဖတ်သော ထိုစာအုပ်သည် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အကျွေးအလှည့်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ထပ် Sarte, Camus တို့ ရပါ သည်။ သိပ်ရေရေလည်လည်မရှိလှပါ။ သူ့ကို ဆွေးနွေး(တကယ်တော့ မသိတာတွေ မေးခြင်းပါ)ခဲ့သည်က အကြိမ်ကြိမ်။ သည်လို မှုန်ဝါးဝါးနှင့် ပင် နေလာခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျခြင်း နှင့် ဘဝင်မကျခြင်း နှစ်ခုတို့ တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်ပေါ်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဘဝင်မကျခြင်းဆိုသည်မှာ အဆိုပါ ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်၍ နားမလည်ခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။ ဘဝင်မကျခြင်းဆိုသည်မှာ ယခုရှိနေသော ဝတ္ထုများနှင့် မတူသော ဝတ္ထုရေးဖို့ လိုအပ်သည်။ ရေးရမည်ဟူသော အချက်မှာ ဘဝင် ကျနေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဝတ္ထုများကို ဖတ်၍ ထွေထွေပြားပြား ဖြစ်နေ ချိန် တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ဆရာရယ်ဂျီနှင့် အတွေ့အကြုံ အဝင်အထွက်များ ခဲ့ပါသည်။ RICHARDS, WIMSATT, WARREN, BLACK- MUR, TATE စသော ဂုရုကြီးများ၏ ဝေဖန်ရေးသဘောတရားများနှင့် (ခပ်ဝါးဝါးပင်)ထိတွေ့လာခဲ့ပါသည်။ တစ်စတစ်စနှင့် ဝေဖန်ရေးသစ် NEW CRITICISM ၏ ဩဇာသည် ကျွန်တော့်အပေါ် လွှမ်းမိုး၍လာ ပါသည်။ NEW CRITICISM ၏ ထက်မြက်စူးရှသော ဝေဖန်ရေး အတွေးအမြင် များ၊ စနစ်များကို ပို၍ပို၍သိလာသည်နှင့်အမျှ မြန်မာစာပေ ဝေဖန်ရေး၏ နောက်ကျကျန်ခဲ့ခြင်းများကို ပို၍ပို၍ ခံစားလာရပါသည်။ ထိုသို့တစ်ဖက်က မော်ဒန်ဝတ္ထုများနှင့်ပတ်သက်၍ ထွေပြားဝေဝါးနေခြင်း၊ မြန်မာစာပေ ဝေဖန်ရေး(လေ့လာမှုလည်း အပါအဝင်) နောက်ကျနေမှုကို

ခံစားရခြင်းတို့ဖြင့် စိတ်တို့ ရှုပ်ထွေးဝေရီနေသည့်ကာလသည် ကျွန်တော့် အထင် ၁၉၇၀ ဝန်းကျင်ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုသို့စိတ်ထွေပြားနေသည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လက်ရှိရှိနေသော ဝတ္ထုများနှင့်မတူအောင် ရေးရမည်၊ ရေးသင့်သည်ဆိုသောဆန္ဒကလည်း တစ်စတစ်စ ပို၍ကြီးမားလာပါသည်။

ထိုအခိုက် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းထံမှ K00b ဟူသော အင်္ဂလိပ် ဘာသာလက်ရေးစာမူစာအုပ်ကလေး ရပါသည်။ ဝါကျတိုင်းသည် အဆို တစ်ခု၊ အတွေးတစ်ခုဖြစ်သော Fragmentations များဖြစ်သည်။ အထင် ရှားဆုံးအချက်မှာ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် Story, Plot လုံးဝ မပါခြင်းဖြစ် သည်။ ခင်မောင်ရင်သည် ပန်းချီဆရာဖြစ်၏။ ကင်းဗတ်ပေါ်မှာ ပုံမပါ သော အရောင်များ၊ မျဉ်းများ၊ အစက်များဖြင့် ပန်းချီကားများကို ရေးဆွဲ သူဖြစ်၏။ ထို့အတူ သူ့စိတ်ကူးအတိုင်း ဇာတ်လမ်းဇာတ်မပါဘဲ ဝါကျများ ကို စုပြုံ၍ စာမျက်နှာပေါ်မှာ တင်လိုက်သည်။ (သူလည်း ဘာသာစကား ကို မကျော်နိုင်ခဲ့)။ သူငယ်ချင်း ခင်မောင်ရင်၏ K00b သည် ကျွန်တော်တို့ ရုတ်ခြည်းလင်းပွင့်သွားစေပါသည်။ သို့နှင့် ကံ့ကော်ပင်အောက်က အေးမြသောမီးလျှံ ကို စရေးပါသည်။ တစ်ခါမှ ပုံမနှိပ်ဖူးပါ။ ထို့နောက် နေယျဒေါသကို ရေးပါသည်။ ၁၉၈၂ ဧပြီ ဂီတပဒေသာ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖြစ် ပါသည်။ ပုံနှိပ်ဖော်ပြဖြစ်၏။ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးသော ဇာတ်လမ်းမဲ့ အပိုင်းအစဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာဘာသာစကားဖြင့် ထိုဝတ္ထုမျိုးကို ကျွန်တော်စတင်ရေးသားခဲ့သည်ဆိုသောအချက် မှန်ကောင်းမှန်ပါလိမ့် မည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အရှေ့က ခင်မောင်ရင်၏ K00b ရှိခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်- မြန်မာ ဘာသာစကားမခွဲခြားဘဲ ပြောစတမ်းဆိုရင် ကျွန်တော် သည် ဒုတိယလူသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ (မှတ်ချက်။ ခင်မောင်ရင်၏ K00b ကို ကုဗအမည်ဖြင့် ကျွန်တော် မြန်မာဘာသာပြန်ခဲ့ပါသည်။ မုံရွေးတိုက် ထုတ် “အနုပညာစံ”တွင် ကြည့်ပါ။) ထို့နောက်... (နေယျဒေါသ၏ နောက်- ကျွန်တော်မှတ်မိ သလောက် ၁၉၈၃ ခုနှစ် “သဘင်မဂ္ဂဇင်း”မှာ ကျွန်တော့် “ယုဇနမခင်ပျို” ပါလာခဲ့သည်။ (၁၇)နှစ်ကြာခဲ့ပြီ။ “ပန်” မဂ္ဂဇင်းမှ အယ်ဒီတာသည် မြတ်သစ် ဖြစ်၏။ ပန်မှာ ကျွန်တော့် “ကတ္တီပါ လွမ်းချင်း” ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ၂ လ ဆက်ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် မြတ်သစ်

သည် ကိုထူးနှင့်အတူ ဒဂုန် မဂ္ဂဇင်းကိုပြန်လည်ထုတ်ဝေသည်။ ဒဂုန်တွင် ကျွန်တော့် ဝတ္ထုများ အဆက်မပြတ်ရေးဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်မှတ်မိ သလောက် “မကြည်ပြာ” ဝတ္ထုကို ၁၉၈၅ ဇွန်လ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင် စရေးခဲ့ သည်။ “ခံစားကြည့်ပါ မကြည်ပြာ” ကို ၁၉၈၆ စက်တင်ဘာ ချယ်ရီ မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ချယ်ရီ ကို အောင်ပြည့် ကိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၈ နှစ်ဦးပိုင်းလောက်တွင် မကြည်ပြာ ဝတ္ထုများ အပါအဝင် ဝတ္ထုတိုစု နှစ်အုပ် ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကိုလေး၏ ဝတ်ရည်စာပေမှ ပန်းချီဆရာ မောင်ဒီ(မျိုးညွန့်) ပန်းချီလှထွန်းအောင်တို့၏ သရုပ်ဖော်ပုံများနှင့်အတူ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်လောက်မှစ၍ ကျွန်တော် စာရေးရပ်ခဲ့သည်။ သရဖူမဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေလာသောအခါ ဆောင်းပါး၊ စာတမ်းများနှင့်အတူ ဝတ္ထုများ ပြန်ရေးဖြစ်လာပါသည်။ ၁၉၉၄ ဟု ထင်ပါသည်။ ၁၉၉၅ တွင် “တောင်ထိပ်ပေါ်က နတ်သျှင်နောင်၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်” “နာမ် အထူးပြုမနှင်းဆီ” “သီရိဆောင် အခန်း ၂၆” စသည်တို့ ရေးဖြစ်ပါ သည်။ အခြားမှာလည်း ရဲဖန်ရဲခါ ရေးဖြစ်ပါသည်။ ယခင် ဒဂုန်၊ သဘင်၊ ပန်၊ ချယ်ရီစသော မဂ္ဂဇင်းများမှာ ရေးခဲ့သောဝတ္ထုများနှင့် ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်ရေး စိုးအောင်ဝတ္ထုများ၊ ပီတာဇော်မြင့် ပါဝင်သော သရော်စာဝတ္ထု တိုများကို သီးခြားပြောရမည်ဖြစ်သည်။ ယခု ဝတ္ထုများသည် ဇာတ်လမ်းမဲ့ ခြင်း Plotless နှင့် ပိုင်းစိတ်မြွှာခြင်း Fragmentation သဘောကဲ့သော ဝတ္ထုများဖြစ်ပါသည်။ အရှိအတိုင်း၊ ပကတိအတိုင်း တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ် ၏။ ကောင်း၏၊ ညံ့၏ ပြောရန်မှာ ကျွန်တော့် ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ ကြိုက်သင့် မကြိုက်သင့်၊ ဖတ်သင့် မဖတ်သင့် ပြောရန်မှာ ကျွန်တော့်ကိစ္စ သာ၍ မဟုတ်ပါ။

ဇော်ဇော်အောင်
မတ်လ ၂၀၀၀

နေယျဒေါသ

အကယ်၍ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါလျှင်။
ကောင်းကင်စွန်းမှ လဝန်းမြင့်တက်လာရာ လ၏ခြေသံကို မကြားရ
ပါ။

ဤလောကတွင် အကျယ်လောင်ဆုံးအသံသည် တိတ်ဆိတ်မှု
ဖြစ်သည်ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောကြားသည်ကို ကျွန်ုပ်
မယုံကြည်ပါ။

အရာရာသည် ဝိုးဝါးရီဝေနေ၏။

လျှို့ဝှက်သို့သိပ်တတ်သော၊ တောက်ပြောင်သော်လည်း ရှင်သန်မှု
နည်းပါးသော သူ့မျက်လုံးများထဲမှာ အပြာရောင်ရနံ့များ ရှိ၏။
ပန်းနုရောင်အသွေး လည်ဆံမွေးတခါခါနှင့် ပြေးလာသော
မြင်းတစ်ကောင် ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်လိုက်သည်နှင့်။

မာလကာပင်ပေါ်မှ ဖွဲဖွဲဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျနေသော ခရမ်းရောင်
ပန်းပွင့်များသည်....

ကျွန်ုပ်ကို ဖုံးလွှမ်းအုပ်၍ သွားတော့သည်။

ရေကန်ဘက်ဆီမှ ဥဩငှက်တစ်ကောင်သည်

သံပြောင်း နိမ့်မြင့်မရှိသော တေးသီချင်းအတုတစ်ပုဒ်ကို

မုန်းစရာကောင်းလောက်အောင် ရှည်လျားစွာသီဆိုနေ၏။

စိန်ပန်းပင်များသည် အပွင့်တို့ဖြင့် မီးလောင်နေ၏။
 ပိုးသားနု ကတ္တီပါစသည် လိုချင်မက်မော အတောမသတ်နိုင်
 သူအတွက် ကြမ်းရှ၍နေပေလိမ့်မည်။
 သင်တို့ ဘာကိုလိုချင်ကြသနည်း။
 ကျွန်ုပ်ကိုမေးသည်လား။
 ကျွန်ုပ်သည် ဘာကိုမျှ မလိုချင်မှုကို လိုချင်သည်ဟု ဖြေပါလျှင်
 ထိုအဖြေသည် နေရောင်ထဲမှာ ဇာပဝါအုပ်ထားသော
 ကျောက်တုံးနက်တစ်တုံး ဖြစ်၏။
 ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်ပါ...။

အပြင်ဘက်မှာ ဘာတွေရှိနေသည်ကို သိချင်သည်လား။ သင်တို့၏
 အလုပ်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်အလုပ်လည်း မဟုတ်ပါ။ ဘာတွေရှိနေလိမ့်မည်
 နည်းဟု မစဉ်းစားရန် အကြံပေးလိုပါသည်။ ဥယျာဉ်တစ်ခု နှင်းဆီပန်း
 အပြည့် ရှိချင်ရှိနေမည်။ ကိုကာကိုလာသံဗူးများ အပြည့်ထည့်ထားသော
 ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံး ရှိချင်ရှိနေမည်။ ဒုံးပျံအစင်းတစ်သောင်း တစ်ပြိုင်နက်
 ထွက်သွားစေနိုင်သော ခလုတ်အနီဝိုင်းဝိုင်း တစ်ခု ရှိချင်ရှိနေမည်။ ပညာ
 များဖြင့် လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသော ပါမောက္ခအိုကြီးတစ်ယောက် ရှိချင်
 ရှိနေမည်။ ဝင်းဝါသွယ်မွတ်သော ခြေသလုံးကလေးများ တက်သွားသည့်
 လှေကားတစ်စင်းရှိချင်ရှိနေမည်။ စက်ပျက်နေသော အိုင်ဘီအမ်ကွန်ပျူတာ
 တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ချင်တွေ့ရမည်။ ပိုးကိုက်ထားသော သစ်တော့သီး
 တစ်လုံးနှင့် သီချင်းဆိုနေသော လူတစ်ယောက် ရှိချင်လည်း ရှိနေမည်။
 ဖန်တီးရှင်၏လက်ချောင်းများ သို့မဟုတ် ပျက်ပြယ်သွားသော လက်ထပ်
 စာချုပ်တစ်ခုလည်း ရှိချင်ရှိနေမည်။ ခွဲစိတ်သော လေဆာရောင်ခြည်ဓား
 တစ်လက်နှင့် ရွှေရောင်မျှော်လင့်ချက်ကိုလည်း တွေ့ကောင်းတွေ့ရမည်။
 ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့် စကားလုံးမဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်လည်း ရှိနေနိုင်သည်။
 လူတို့၏ ကျောရိုးအပုံတစ်ပုံလည်း ရှိနေနိုင်သည်။ ပင့်ကူများနှင့်အပြည့်
 ရွှေသားရဲတိုက်ကြီးလည်း ရှိချင်ရှိနေမည်။ ရွှေချည်ထိုး ပိုးသားဝတ်စုံ
 အောက်က ဆိုင်ယာနိုက်ဆေးပြားတစ်ပြားလည်း ရှိနိုင်သည်။ ငြိမ်းအေး

ခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းလည်း ရှိနိုင်သည်။ ဘာမှမရှိချင်လည်း ရှိနိုင်သည်။ အရေးအကြီးဆုံးမှာ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ဖို့သာဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရဲရင့်ဖို့ အတော်လိုအပ်ပါသည်။

x x x

ကျွန်ုပ် သူ့ကို နှင်းဆီပန်းတစ်ခင်း လက်ဆောင်ပေးမည်ဟု ဘယ် တုန်းကမှ ကတိမပြုခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်တွင် စီးကရက်တိုတစ်သောင်းနှင့် ဦးခေါင်းထဲမှာ အံမဝင် ခွင်မကျသော ဦးနှောက်တစ်ခြမ်းသာ ရှိပါသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် ပေးခြင်းအလုပ်နှင့် ယူခြင်းအလုပ်နှစ်ခုကို မဆောင် ရွက်ခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိစေအပ်ပါသည်။ ဝင်းထရ်များ သံချေးတက်လျက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းစွန်းအထိ ပြေးသွားနေကြ ၏။ တိုက်ခန်းတစ်နေရာမှာ အဝါရောင်ဆေးများ ကွက်နေ၏။ အပွင့် ဟောင်းထဲက ရနံ့သည် သစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်ကို မည်သူလာ၍ ဤနေရာ တွင် ပစ်ချထားခဲ့ပါသနည်း။ တောင်ကုန်းများ စိမ်းလန်းနေသည်လား။ နေရာဆိုသည်မှာ ဘာလဲ။ သိသည်ဟု ထင်နေသူသည် စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်၏။ တောက်ပသော ရောင်ခြည်သည် ချိုအိသော စားကောင်းသောက် ဖွယ်များကို ပုပ်သိုးသွားစေပါသည်။ တင့်တယ်ပြေပြစ်သော ထိုမိန်းမတွင် ကျွန်ုပ်ပေးထားသော နာမည်တစ်သောင်းရှိခြင်းသည် ရေကန်ထဲတွင် နေ၏။ မနက်ဖြန် အဝတ်အစားအသစ်တစ်စုံဝယ်လျှင် သူ့ကိုခေါ်လိုက်မည် ဟု ...ကေ... အား ပြောလိုက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်မရှိတော့ပါ။ ချောနွဲ့သော တယောသံနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏မရှိခြင်းအဖြစ်သည် တစ်ပါတည်းပျောက် ကွယ်သွား၏။ အခြား ဘယ်သူ့ထံမှာမှမရှိသော သူ့အပြုံးသည် ကျွန်ုပ် ဘဝအား မူးယစ်ဝေသီစွာ ပျက်ပြားသွားစေသည်ဟု ဆိုပါလျှင် ခရမ်းရောင် သစ်ခွပန်းများ ပွင့်လာကြပါလိမ့်မည်။ ကွန်မြူးယံ့တက်လာသော ရောင် ခြည်တန်းသည် ကျွန်ုပ်ဘဝကို ထိန်လင်းစူးရှစွာ အမှောင်ကျသွားစေပါ၏။ အေးစက်သောလေပွေထဲတွင် လူများနှင့် စက္ကူစုတ်များ လွင့်ပျံနေကြသည် မှာ ကြာလှပါပြီ။ လှပသော ကျွန်ုပ်၏ထိုမိန်းမဟူသော စကားရပ်ကို အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းအရ မည်မျှပင် အထားအသိုပြင်ဆင်ကြစေကာမူ

ကျွန်ုပ်ရင်တွင်းမှ တိုးလျှိုပေါက် မှန်ဝါးနေသော အရာကို ပြင်၍ရကြလိမ့် မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ဉာဏ်ထိုင်းသူများကို အလွန်မုန်းတီး၏။ ကျွန်ုပ် သွားတော့မည်။

x x x

ရှေ့ကသွားနှင့်သူတွေ များလှပြီ။ သူတို့ဘယ်မှာနည်း။ သူတို့ အကြောင်း တွေးမိသော အတွေးသည်ပင်လျှင် ဝေးလံလွန်းလှ၏။ တစ်ဒဂံ သာယာမှုနှင့် လဲလှယ်ရန် တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေရင်း ချောက်ကမ်းပါးစွန်း သို့ ကျွန်ုပ်ရောက်လာခဲ့သည်။ ချောက်၏ ဟိုဘက်တွင် လောကအဆုံးရှိ သည်ကို ကျွန်ုပ်မသိခဲ့ပါ။ ထိုနေရာတွင် ဘာမှမရှိသောအရာ ရှိနေ၏။ ဘော်ဒီလဲကို ကျွန်ုပ်သတိရသည်။ တောက်ပသောဝတ်ရုံများ ဝတ်ဆင် ထားသူတို့သည် ထိုနေရာကို မြင်တွေ့မသွားရဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားကြ ၏။ သူတို့ဝတ်ရုံများမှ အရောင်ကျန်ရစ်သည်။ လှည့်စားထင်မိမှားစေခြင်း ကို မာယာဟုခေါ်သည်။ အကြီးကျယ်ဆုံးသော မာယာတစ်မျိုးသည် အရောင်တောက်ပသော ဝတ်ရုံ၏အရောင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အဝတ်များ မဖွပ် လျှော်ရသေးပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်သည် ဟန်ဆောင်မှုတို့ဖြင့် နံစော်နေ ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ပခုံးထက်မှာ ထမ်း၍လာခဲ့သောအိတ်သည် ဒုက္ခတို့ဖြင့် ပြည့်ဖောင်းလေးလံနေ၏။ အိတ်ထဲမှ ဒုက္ခများကို ချရောင်းရန် ဈေးလယ် ကောင်မှာ နေရာတစ်နေရာ ရှာပါသည်။ နေရာဆိုသည်မှာ ဘာကိုခေါ် သနည်းဟု ကျွန်ုပ် ကွဲကွဲပြားပြားမသိသောကြောင့် ချခင်း၍ မရောင်းဖြစ် ပါ။ ကျွန်ုပ် လေးလံပင်ပန်းလှပါပြီ။ ဈေးထဲမှာလည်း လူရှုပ်လှသည်။ ကျွန်ုပ် အဝေးသို့ သွားပါမည်။ သူလိုက်လာမည် ထင်သည်လား။

x x x

သူ့တွင် ဈေးဝယ်ရန်ရှိသည်။ ချက်ပြုတ်ရန်ရှိသည်။ စာပြရန်ရှိ သည်။ အပ်ချုပ်ဆိုင်သို့သွားရန် ရှိသည်။ ကျောင်းကြိုရန်ရှိသည်။ လူမမာ မေးသွားရန် ရှိသည်။ အစည်းအဝေးတက်ရန် ရှိသည်။ ကြမ်းပြင်ကို လှည်းကျင်းရန်ရှိသည်။ စာဖတ်ရန်လည်း ရှိသည်။ ဘဝ၏အရေးကိစ္စများ

ကို အချိန်ဇယားချ၍ စည်းစနစ်ကျစွာ ဆောင်ရွက်တတ်သော ထိုမိန်းမ လိုက်လာလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ နေပါစေလေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မတူညီသော လမ်းများကို သွားနေကြကြောင်း အဖန်တလဲလဲဆင်ခြင်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်အိပ်ချင်မှု ဖိစီးလေးလံလှသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကို ပစ်လွှဲချ၍ အိပ်စက်ရန် နေရာတစ်ခု ရှာရပါဦးမည်။ ထိုနေရာကို ရှာမတွေ့ မချင်း သူလိုက်လာသည် မလာသည်ကိုအပထား၊ ကျွန်ုပ် ဆက်၍သွားချင် သည် မသွားချင်သည်အပထား၊ ကျွန်ုပ် ဆက်၍သွားနေရပါဦးမည်။ ဘဝ ၏အချည်းနှီးဖြစ်မှုကို ပြန်လှန်တွေးတော စဉ်းစားနေခြင်းကြောင့် အကြောင်းထူးလာမည် မထင်ပါ။ ထိုအကြောင်းထူးကို တစ်ဆင့်စကား ဖြန့်ဖြူးဝေငှခြင်းအားဖြင့် ကုသိုလ်ရမည်ထင်သည်လား။ ကျောက်သလင်း အဖြူ ခေါင်းတစ်လုံး ထုလုပ်၍ ပုပ်အဲ့နံ့စော်နေသော အလောင်းကောင်ကို ထည့်ရဦးမည်။ နံ့သာရည်အပြည့်ဖျန်း၊ နံ့သာပန်းများ ဝေနေအောင် ဖုံး အုပ်၊ “တိုက်တန်” သုံးဆင့်ကွဲ ခုံးယာဉ်ဖြင့် အာကာသအတွင်းသို့ ပစ်လွှတ် တင်ပါမည်။ တစ်ခုသေချာစေချင်သည်မှာ....။

x x x

ထိုကျောက်သားခေါင်းထဲတွင် ဝန်တိုစဉ်းလဲမှုများ၊ ဉာဏ်ပညာ နုနဲ့နဲမှုများ၊ ကိုယ်ကျိုးသက်သက်ဖက်မှုများ၊ လိမ်လည်ကောက်ကျစ်မှု များ၊ မနာလိုစိတ် ပြင်းပြမှုများ၊ ကွဲအက်နေသော အစာအိမ်များ၊ ခွဲကျိန် ဟောင်နေသော ပါးစပ်များ၊ မွေးညင်းပေါက်နေသော လက်ဖဝါးများ အသေအချာ ပါဝင်သွားပါစေ။ အနုပညာ၏ အဆုံးစွန်သော၊ အမြင့်မား ဆုံးသော ကိစ္စသည် လူသား၏ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှုကို ပြသရန်ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်ုပ် အယူရှိသည်။ အပြင်ဘက်မှာ နုပျိုသော ကံ့ကော်ပန်းရနံ့များ ကြိုင်လှိုင်နေသည်။ နှင်းဆီဥယျာဉ်တွင်းမှာ လိပ်ပြာအကောင်တစ်သောင်း ပျံဝဲနေ၏။ ပြတင်းပေါက်ကို ခုန်ကျော်၍ ထွက်ခဲ့ပါ။ လတ်ဆတ်နုပျိုခြင်း နှင့် ရှင်သန်တိုးတက်ခြင်းတို့က အသင့်ကြိုဆိုနေကြပါသည်။ အပြင်ဘက် မှာ နေရောင်ခြည်သည် ရွှေရွှေနု၏။ ကျယ်လောင်အေးမြသော ပန်းရနံ့များ သည် ရင်ကိုအေးမြသွားစေမည်မှာ အမှန်ပင်။ ငြိမ့်နွဲ့သော တယောသံများ

ကို ကြားကြရလိမ့်မည်။ ငယ်ရွယ်သော ဦးနှောက်များသည် ရေပြာအိုင်တွင်းမှ ရွှေငါးကလေးများပမာ စုန်ဆန်ကူးခတ်နေကြ၏။ ဤနေရာတွင် စက်ရုပ်များ မရှိ။ ကျီးကန်းများနှင့် ပုတ်သင်များ မရှိ။ တောက်တဲ့နှင့် တစ်တီတူးများ မရှိ။ ဖျံများ မရှိ။ မျောက်လွှဲကျော်များ မရှိ။ မြွေပွေးနှင့် ကျားသစ်များ မရှိ။ ဤနေရာတွင် ခရမ်းရောင်သစ်ခွပန်းများ ရှိ၏။ ကျိုးကြောင်းမျှသော ဆင်ခြင်တုံတရားရှိ၏။ ရဲရင့်သော အမှန်တရားရှိ၏။ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှုများ ရှိ၏။ စိတ်ဝမ်းညီခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းများရှိ၏။ ငြိမ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ လေပြည်ညင်း ရှိ၏။ စမ်းရေအိုင် ရှိ၏။ စွန့်စားမကြောက်ရွံ့၊ နောက်မတွန့်ဘဲ ပြေးထွက်ခဲ့ပါ။ တန်ဖိုးရှိသော လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းက ကြိုဆိုနေပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် မိုက်မဲသူဖြစ်၏။

x x x

ကျွန်ုပ် ဘာမျှမလိုချင်ပါ။ ကျွန်ုပ် အချစ်ကိုမလိုချင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တွင် အချစ်ရှိပြီးဖြစ်၏။ မည်သူမျှ တားဆီးမရသော၊ မည်သူမျှ ကန့်ကွက်၍မရသော၊ မည်သူမျှ လုယူလွှင့်ပစ်၍မရသော၊ မည်သူမျှ အရေးဆို၍မရသောအချစ် ကျွန်ုပ်တွင်ရှိ၏။ ထိုအချစ်သည် မတ်လ ဆယ့်ကိုးရက်နေ့ဖြစ်၏။ အဝါရောင်တိုက်တစ်လုံးဖြစ်၏။ ပန်းနုပျော့နှုတ်ခမ်းပါးများဖြစ်၏။ အညိုရောင်ကိုင်းနှင့် မျက်မှန်တစ်လက်ဖြစ်၏။ ကြေးသော့ခလောက်တစ်လုံးနှင့် ရေညှိတက်နေသော လှေကားတစ်စင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် တံခါးပေါက်ကို ဟင်းလင်းဖွင့်ထားခြင်းဖြင့် ပိတ်၍ထားသည်။ သူ့သဘောအတိုင်း လာလိုမှလာပါစေ။ ဟင်းလင်းဖြစ်စေခြင်းသည် ဝင်လာသူအတွက်ဖြစ်၏။ အချစ်ဆိုသည်မှာ အဘယ်နေရာတွင် ရှိသနည်း။ တတိယတန်းစား အချစ်ကဗျာများနှင့် အချစ်ဝတ္ထုများသည် အချစ်ကို အသည်းနှလုံးထဲမှာရှိသည်ဟု ဆိုကြ၏။ အချစ်ဆိုသော အရာသည် နေရာအားလုံးတွင်ရှိ၏။ အချစ်ဆိုသောအရာသည် မည်သည့်နေရာတွင်မှ မရှိ။ အချစ်သည် ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးပုလင်းအတွင်းမှာ ရှိ၏။ ခရမ်းနုရောင် အင်္ကျီပေါ်တွင်ရှိ၏။ သကြားလုံးများ ထည့်ထားသော

မှန်ဗီရိအတွင်းမှာရှိ၏။ ပိတောက်ပင်အောက်တွင်ရှိ၏။ ဝါးလုံးတစ်ရာဖြင့် ဆောက်ထားသော အိမ်အတွင်းမှာရှိ၏။ ယုနေပန်းပွင့် အတွင်းမှာရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးများပေကျ နေသော လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လုံးပေါ်မှာရှိ၏။ အညှိရောင် သားရေစလင်းဗက်အတွင်းမှာ ရှိ၏။ အချစ်သည် ဘယ်နေရာမှာမှမရှိ။ အချစ်သည် နေရာအားလုံးတွင် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အချစ်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် နေရာတစ်ခုမဟုတ်။ ကျွန်ုပ် သည် နေရာတစ်ခုဖြစ်၏။ ကမ္ဘာလောကသည် ထိတ်လန့်ဖွယ် တောက်ပ သော အလင်းရောင်အောက်တွင် မှောင်မည်းနေသည်။ လေပြည်၏ငိုသံ ကို ကြားရ၏။

x x x

နဝမမြောက် တိမ်တိုက်တစ်ခုအတွင်းမှာ ကျွန်ုပ်နေသည်။ ထိုနေရာ တွင် ခင်မောင်ရင်၏ ပန်းချီကားများ၊ အောင်စိုး၏ ပန်းချီကားများ၊ ခရမ်း ရောင်သစ်ခွပန်းများနှင့် သောက်ရေအိုးစင်တစ်ခုရှိ၏။ ဘော်ဒီလဲနှင့် ဗေဒါ လမ်းကို ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းအုံးဘေးတွင် ထားသည်။ ယူလီစီးကို ကြမ်းပြင် တွင် ဖွင့်လျက်သားချထား၏။ 'ကေ'ကိုမူ ကျွန်ုပ်ဖတ်ပြီး၍ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ ကျွန်ုပ် ဘာမျှမစားရသေးပါ။ အချို့လူများ အာလူးစား ၏။ အချို့လူများ ပေါင်မုန့်စား၏။ အချို့လူများ ကိတ်မုန့်စား၏။ အချို့ သည် ကျော်ကြားမှုနှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို စားကြ၏။ ကျွန်ုပ် ဘာမျှမစား ရသေးကြောင်း မေ့လျော့နေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ကြောင်သည် အဝတ်ပုံပေါ် တွင် အိပ်နေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လူတစ်ယောက်ရပ်နေ၏။ သူ့လည်ပင်း မှာ စကားလုံး အဆန်းထွင်သောစက်ကို ကြိုးနှင့်သိုင်း၍ လွယ်ထားသည်။ သူရှင်ပြုစဉ်က ဆောင်းခဲသော ရွှေထီးသည် ပိုးဖောက် အရောင်ပြယ်နေပြီ။ ရယ်ဖွယ်ကောင်း၏။ ကျွန်ုပ်နှစ်သက်သော ကဗျာဆရာနှစ်ဦးမှာ ကြည်အေး နှင့် ညွန့်ကြူးဖြစ်၏။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အကြိုက် စစ်ဆေးသော အရည် အချင်းစစ်စာမေးပွဲ အောင်မြင်ကြသည်ဟု ဆိုပါလျှင် သူတို့ မခံချင်ဖြစ် ကောင်းဖြစ်မည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ ကျွန်ုပ်အကြိုက်ကို ကျွန်ုပ်ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ကဗျာကို ခံစားမှုနှင့်ရေးသည်လား၊ ယုံကြည်ချက်နှင့် ရေးသည်လား။

စကားလုံးများနှင့်ရေးသည်လား၊ ယောင်တိယောင်ဝါးဖြစ်နေသူများနှင့် ကျွန်ုပ်စကားမပြောလို။ အနုပညာကိစ္စတွင် ခံစားခြင်းနှင့် နားလည်ခြင်း မကွဲပြားလျှင် ကျွန်ုပ်အား စကားလာ၍ပြောသည့်တိုင် ကျွန်ုပ် ပြန်ပြောမည် မဟုတ်ပါ။ ဗင်ဂိုး၏အဝါရောင်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဆေးတံသည် ဘာကို နားလည်စေပါသနည်း။ ဒါလီ၏ပျော့တွဲအိကျနေသော နာရီများသည် ဘာ အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်ပါသနည်း။ မန့်၏ အော်ဟစ်ခြင်းသည် ဘာကိုဆိုလို ပါသနည်း။ ယက်စပါဂျွန်၏ အရူးအိမ်သည် ဘာကိုပြောပြနေပါသနည်း။ သိချင်သူများ နားလည်အောင်ကြိုးစားသည်ကို ကျွန်ုပ်ကန့်ကွက်ရန်မရှိ သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် သိချင်သူမဟုတ်ပါ။ ခံစားချင်သူသာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ဘာသာနေပါရစေ။ နဲဖရိတ်ရီ၏ လည်ပင်းသည် ရှည်လျားလွန်း သည်။ မီးနပ်စ်သည် ခါးတုတ်၍ ဝမ်းပြင်သား မောက်လွန်းသည်။ မိုနာ လီဇာ၏အပြုံးသည် စိတ်မပါသည့်အပြင် သူ့ရင်သည် ပြားချပ်လွန်း၏။ အထင်ဆိုသည်မှာ လက်ယက်တွင်းထဲမှ အလကားရသောရေဖြစ်သည်။ မျောက်အကောင်နှစ်ဆယ်သည် ရှင်ဥတ္တမကျော်၏ တောလားကြီးကို သံပြိုင်ရွတ်ဆိုနေကြ၏။ ကျွန်ုပ် ခွေးတစ်ကောင် မွေးရဦးမည်။

x x x

အရာရာသည် လှုပ်ရှားပြောင်းလဲနေသော်လည်း ကဗျာသည် သံသရာတည်းဟူသော နံ့သာဖြူပန်းပြောက် သစ်တောထဲတွင် ထာဝစဉ် ရှိ၏။ သံဂဟေဆော်သော ဂေါက်တံမှ အပြာရောင်မီးပန်းပွားများ လွင့်စဉ် ဖြာထွက်သွားပုံနှင့်တူသော သူ့အပြုံးကို ကျွန်ုပ်သောက်သုံးမျိုချလိုက်၏။ ဝိုးဝါးမှုန်ရီသော ဟုတ်ယောင်ထင်မှုနှင့် တောက်ပစူးရှသော ဖြစ်ရပ်မှန်၏ ဘဝ၏စပ်ကြား အလင်းနှစ်သန်း အကွာအဝေး အပိုင်းအခြားအတွင်းမှာ အပြာရောင်မီးပန်းပွားများ လွင့်စဉ်ဖြာထွက်နေ၏။ ဖောက်ပြန်ရိုင်းစိုင်း သော ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် အချစ်သည် ကဗျာယောင်ဆောင်၍ တည်ရှိနေ သည်။ မနေ့က သူဘယ်သွားနေသည်လဲ။ အမိုက်မ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ မလာ သည်မှာ အင်္ဂါနေ့ သုံးကြိမ်တိုင်ခဲ့ပြီ။ ပါးစပ်ပိတ်၍ ပြုံးတတ်သော ထိုမိန်းမ သည် လျှို့ဝှက်သော ဥယျာဉ်အတွင်းမှာ ကနေရီငှက်များကို အစာကျွေး

နေသည်။ ဖန်ခွက်ထဲမှာ ရေခဲတုံးများ အေးစက်အရည်ပျော်လျက်ရှိ၏။ အတင်းပြောတတ်သော လူတစ်ယောက် လာနေပြီ။ ကျွန်ုပ် သွားတော့မည်။

x x x

တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့်တူသောအရာတစ်ခုသည် ဝါးရုံပင်ကြားမှ ဘွားဘွားပေါ်လာ၍ ငါသည် အချစ်ဖြစ်၏ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ဤနေရာသို့ မည်သူလာ၍ပစ်ချခဲ့သနည်း။ အံ့စာတုံးကို လက်ခုပ်အတွင်းမှာ လှုပ်ခါ၍ ပစ်ချလိုက်သောအခါ အပေါ်မျက်နှာပြင်တွင် ခြောက်ပွင့်ပေါ်လာ၏။ ကျွန်ုပ်တွင် အရည်အချင်း ခြောက်ခုမရှိပါ။ သူ့ဆံစမှ ခရမ်းရောင်သစ်ခွပန်းပွင့်သည် ခွေးရူးတစ်ကောင်မဟုတ်။ ရာတန်စက္ကူတစ်ရွက်မဟုတ်။ အကြွေးစာရင်းတစ်ခု မဟုတ်။ လမ်းကြိုတ်စက်တစ်လုံးမဟုတ်။ သစ်ခွပန်းတစ်ပွင့်သာဖြစ်၏။ ထိုသစ်ခွပန်းပွင့်သည် ဖြစ်တည်နေ၍ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်တည်နေ၍ရှိ၏။ ထိုအချစ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်မဆိုင်၊ သူနှင့်လည်း မဆိုင်၊ ကမ္ဘာလောကနှင့်လည်း မဆိုင်၊ သူ့ကိုချစ်မိသော ကျွန်ုပ်၏ အချစ်သည် သူ့ဘာသာဖြစ်တည်နေ၍ ရှိခြင်းနှင့်ဆိုင်၏။ အချည်းနှီးသော ချစ်ခြင်းဖြင့် ချစ်သောသူသာလျှင် အမှန်တကယ်ချစ်သူမည်၏ဟု ဟိုလိမ်ကရေးခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်သဘောမပေါက်ခဲ့ပါ။ ယခုလည်း သဘောမပေါက်ပါ။ အမှန်တကယ်ဆိုသောစကားက ကျွန်ုပ်ကို အတွေးရှုပ်စေပါသည်။ ကျွန်ုပ် သူ့ကို အချည်းနှီးချစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် သေပြီ။

x x x

ငါသေလျှင် ဝက်သစ်ချပင်ခြေရင်းတွင် မြှုပ်နှံ၍ အုတ်ဂူပေါ်မှာ အဝါရောင်ပန်းစည်းတစ်စည်း ချလှည့်ပါဟု မှာကြားသူနှင့် ကျွန်ုပ် သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ပါ။ သံသရာတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးပြောင်းရန် လှေခကြီးလွန်းလှသည်။ နောက်ဘဝရှိသည်ဆိုပါလျှင် သူနှင့် ကျွန်ုပ် ထပ်မံမတွေ့ဆုံချင်ပါ။ ယခုဘဝမှာပင် ပိုင်ဆိုင်မှုကိုလည်းကောင်း၊ လိင်မှုကိစ္စကိုလည်းကောင်း သူ့ထံမှ တောင်းခံမည်မဟုတ်ပါ။ တောင်းခံရန်အကြောင်းမရှိပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ပိုင်ဆိုင်သူမဟုတ်ပါ။ ချစ်၍နေသူသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်

mgjoe.com

အကယ်၍ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါလျှင် နေရောင်ခြည်သည် စူးရဲလွန်းလှ၏။
 ဝရန်တာပေါ်မှာ ပန်းအိုးကလေးတစ်လုံး ရှိသည်။ အချို့လူများသည် ဟန်
 ဆောင်ကောင်းကြ၏။ အိပ်၍မရသောအခါ အချစ်သည် ဟန်ဆောင်ခြင်း
 အင်္ကျီဝတ်၍ မျက်ခွံတွင်းသို့ဝင်လာတတ်၏။ ခေါင်းလျှော်ပြီးခါစ အဝါ
 ရောင်အင်္ကျီဝတ်ထားသူကို ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်ရ၏။ အချိန်သည် ရှေးဆန်
 သောကျောင်းဆရာအိုကြီးပင် ဖြစ်သည်။ မနေ့က သည်နေ့အကြောင်း
 မစဉ်းစားမိပါ။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် အနက်ရောင်ငှက်များ လာကြတော့မည်
 ဟု ဆာ့(တ်)က ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်ုပ် သိသလိုရှိသော်လည်း အချိန်ဆို
 သည်မှာ ဘာလဲဟု မေးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တွင် အဖြေပေးစရာ မရှိ။
 ဆေးပြာသုတ်ထားသော သစ်သားအိမ်ကလေးတစ်လုံး၊ မန်ကျည်းပင်ရိပ်မှ
 ဝါးကွပ်ပျစ်၊ ရေချိုတွင်းတစ်တွင်းနှင့် သစ်ခွပန်းရုံတစ်ရုံ၊ ဗေဒါလမ်း၊ ဘော်ဒီ
 လဲ၊ ကပ်(ဖ)ကာနှင့် ဂျိုက်(စ)၊ ဒေါ့တိုယက်စကီးနှင့် သစ်ချတောင်ဆရာ
 တော်၏စာအုပ်များ၊ ချိုပေါ့ကျလက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် အကြမ်းအိုး
 တစ်အိုး၊ အောင်စိုး၏ ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့် ဆေးကောင်းစွာ စပ်ထား
 သော နွားဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်၊ အနည်းငယ်မျှသောကျွန်ုပ်ဘဝလိုအင်
 များ ရေးမှတ်ထားသည့်စာရွက်သည် အချိန်နှစ်ခု၏ကြား ဘယ်မှာကျ
 ပျောက်ခဲ့ပြီ မသိတော့။ စုံသာမြိုင်လယ်သီချင်းခုံနှင့် ဝါးပတ္တလားသံသည်
 ကျွန်ုပ်၏မေ့လျော့တတ်ခြင်းအဖြစ်ကို တစ်ပါတည်း ယူဆောင်၍ ပျဉ်းမပင်
 တစ်ပင်၏ခြေရင်းတွင် ချထားခဲ့သည်။ ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များ၊ မပြတ်မလပ်
 သတိဖြင့် စောင့်ကြပ်အပ်သော အဆောက်အဦကို သေးငယ်စွာ မြင်ရ၏။
 ဟောင်းနွမ်းဝါကျင်နေသော ထိလက်မှတ်တစ်စောင် လေထဲမှာလွင့်နေ
 သည်။ မွန်းတည့်နေကို ပကတိမျက်စိဖြင့်ကြည့်ဖူးကြရဲ့လား။ သူ့အခန်း
 တံခါးကို ကြေးသေ့ခလောက်တစ်လုံးနှင့်ပိတ်ထား၏။ အပြာရောင်
 တောက်သော သုညတစ်လုံး၏သေ့ပေါက်အတွင်းမှ ယိုစိမ့်၍ အခန်းတွင်း
 သို့ဝင်သွားသည်။ ခြေသံမဲ့သော အဆောင်လှေကားသည် ပြုံးရယ်စွာ တိတ်
 ဆိတ်နေ၏။ နီရဲသောမျက်လုံးများ တပ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် လာနေ
 ပြန်ပါပြီ။ ကျွန်ုပ် ဘယ်ကိုသွားရမည်နည်း။ အပြင်ဘက်မှာ နေသာနေ
 သည်။ နံရံကို လက်သီးနှင့်ထိုးမိသူအား ကျွန်ုပ် စာနာပါ၏။

ကျိုတရာချို၏ တယောသံကို ကျွန်ုပ် နားမထောင်ဖူးသော်လည်း သူ့ ပါးစပ်သည် ပါးလျားကျယ်ပြန့်၍ ကျွန်ုပ် သဘောကျသည်။ ကလေးတွေ သီချင်းဆိုနေသည်ကို ဆိုပါစေ။ ဟန်တားမျက်ရိပ်မျှပင် မပြကြပါနှင့်။ ခရမ်းရင့်ရောင်အဖွဲ့က ဟိုင်းဝေးစတားကို ဆူညံစွာ တီးခတ်နေကြ၏။ နန်းတော်ရှေ့၏ ကြာပင်အိုင်ကြီးအနီးမှာ မြူနှင်းများဝေနေသည်။ ဆရာ ငြိမ်း၏ သီချင်းများကို သူဆို၏။ အချို့သာဆုံးသော ဂီတသံတစ်သောင်း ကို ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ ပင်လုံးဝေဝေပွင့်သော ပိတောက်ပင်တစ်ပင် ဖြစ်လာသည်ကို ခံစားတတ်မှ သိလိမ့်မည်။ ချိုက်ကော့စကီး၏ ကွန်ရှာတို တေးကြီး တစ်ဘွဲ့သည် ကျဉ်းမြောင်းသော ပညတ်နံရံများကို ကျော်လွန် သွား၏။ ဆဒွန်အိုင်သာမှာ ရွှေကြာတွေ ညီးလို့လင်းနေသည်။ စိန်ဗေဒါ ကြီးသည် ဗမာလူမျိုးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်လှ၏။ ဝါးရွက် ဖျားကို လေတိုးခတ်သံအား ချောကလက်တီးလုံးက ဖုံးလွှမ်းပစ်လိုက် သည်။ မာရီအော့စမွန်၏ စက္ကူနှင်းဆီပန်းများကို ပန်းအိုးထဲမှာထားခဲ့၍ မေရှင်၏ ပျို့မှာတမ်းကို ကျွန်ုပ် နားထောင်လိုက်ဦးမည်။ အကြိုက်ဆိုသည် မှာ ဝေဖန်ရေးသမားနှင့် မဆိုင်။ တိုင်ငုတ်ပေါ်က မိန်ကောင်တစ်ကောင် သည် ရှည်လျားသော ဝါးလုံးတစ်လုံးကို ကိုင်စွဲထား၏။ အစိမ်းရောင် တောက်ပသော မြွေတစ်ကောင်သည် ရင်ကို ပတ်၍ တင်းတင်းရစ်ရစ်လေပြီ။ ကျွန်ုပ် သီချင်းသံများကြားရ၏။ ပြည်လှဖေ၊ ဒေါ်မေရှင်တို့ကို ခေါ်ခဲ့ပါ။ မချိုလည်း သီချင်းဆိုပါစေ။ သို့သော် စာသားမဲ့သော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တူရိယာပစ္စည်းတစ်ခုမျှ မပါဝင်စေဘဲ လူသံသက်သက်မျှဖြင့် သီဆိုမှ ဤ လောကတွင် အသာယာဆုံးဂီတသံကို ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်၏။ အမြန် ရထားတစ်စင်း ထွက်ခွာသွားသောအသံ၊ ကျောက်တုံးပေါ်သို့ ရေတံခွန် ကျဆင်းနေသောအသံ၊ နှင်းဆီဖူးများ ပွင့်အာလာသံ၊ ကလေးငယ်တစ် ယောက် ပြုံးလိုက်သော အသံ၊ သောင်ခုံကိုဖြတ်၍၊ မြစ်ပြင်ကိုဖြတ်၍ ပြေး လာသော တံငါတဲဆီမှ ငါးညှီနဲ့၏အသံ၊ တောင်ထွတ်ဖျားမှ ဘွားခနဲပေါ် လာသော နေဝန်း၏အသံ၊ ဟန်ဆောင်စိတ်ကောက်သော ချစ်သူ၏ မျက်မှောင်ကုတ်သောအသံ၊ အဖြေမှန်မရသော ကွန်ပျူတာ၏ ချောင်းဟန် သံ၊ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးကြောင်း အော်ပြောလိုက်သော အမေ၏အသံ၊ ဘာမျှ

မသိသော ဘာမျှမတတ်သော ကျွန်ုပ်၏ ရှက်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အတွင်းမှာ အသံအားလုံး နစ်မြုပ်သွား၏။ လူတစ်ယောက် ကျယ်လောင်စွာစကားပြော နေသည်။ သူ့ကို ကတ္တီပါအင်္ကျီအဝါရောင် ဝတ်ပေးလိုက်ကြပါ။

x x x

ကျွန်ုပ် ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် ဟုတ်ကဲ့လိမ့်မည်ဆိုသော စကားရပ်ကို ဝေဖန်ပြစ်တင်နေဆဲမှာပင် ဂျွိုက်(စ်)သည် သာမန်လူများ လိုက်၍မမီနိုင်သော နေရာအဝေးသို့ ရှေ့ကရောက်သွားပြီ။ ပင်လယ်ကို ကူးနိုင်သည်ဟု ဂုဏ်ယူနေဟန်ရှိသော ပုစွန်ဆိတ်တွင် ဦးနှောက်မရှိဟု ကြားဖူးသည်။ အစီအစဉ် မညီမညွတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကို လူအချို့ ကုန်အောင် မဖတ်ဖူးသော သုဗောဓာလင်္ကာရကျမ်းတွင် မပါရှိသောကြောင့် သူတို့ မသိကြသော်လည်း 'စက်ဆယ့်နှစ်လီ'တောလားကြီးကို တစ်ခေါက် နောက် ထပ်ပြန်ဖတ်ကြရန် ကျွန်ုပ် တိုက်တွန်းလိုက်ပါ၏။ အနုပညာသည် ရသ ပညာက ချမှတ်ထားသော သဘောတရားအားလုံးကို မှေးမှိန်ပျက်ပြယ် သွားစေနိုင်သည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း အနုပညာအစစ်ဖြစ်ဖို့ လိုအပ်ပါ သည်။ သို့သော် အစစ်ဆိုသည်မှာ ဘာလဲ။ ကျွန်ုပ်တွင်ရှိသော အချစ်များ သည် အစစ်လား၊ အတုလား။ အရှေ့ဘက်က ဆိုင်းချက်အတိုင်း ကနေ သော မင်းသားပျက်သည် တီးလုံးပြောင်းသွားသည်ကို မသိလိုက်သော ကြောင့် ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးရပ်လျက်ရှိ၏။ ကျောက်သံ ပတ္တမြား စီခြယ်ထားသော ရွှေခွက်အတွင်းမှာ ရေတစ်စက်မျှမရှိ။ ကျွန်ုပ် သည် မြန်မာလူမျိုးဖြစ်၏။ တောင်ထွတ်ဖျားက စေတီသည် နေခြည်ထဲ တွင် ဝင်းလက်နေ၏။ ကျွန်ုပ် တစ်ခါထပ်၍ပြောရပါဦးမည်။ အနုပညာ ဆိုသည်မှာ အစစ်လည်း မရှိ၊ အတုလည်း မရှိ။ အနုပညာနှင့် အနုပညာ မဟုတ်သောအရာသာရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲက အချစ်သည် အစစ်လည်း မဟုတ်၊ အတုလည်း မရှိ။ အနုပညာနှင့် အနုပညာမဟုတ်သော အရာသာ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲကအချစ်သည် အစစ်လည်း မဟုတ်၊ အတုလည်း မဟုတ်။ အချစ်သာလျှင် ဖြစ်၏။ ထိုအချစ်သည် ပေးအပ်ရန် မဟုတ်၊ တောင်းခံရန် မဟုတ်၊ ဖြစ်တည်၍ရှိနေသော အချစ်သာလျှင်ဖြစ်၏။ သင်

တို့နှင့်မဆိုင်၊ ကျွန်ုပ်နှင့်လည်း မဆိုင်၊ သူနှင့်လည်း မဆိုင်။ စိမ်းလန်းသော တောင်ကုန်းများ မီးလောင်သွားပြီ။ သူ့ကို ကျွန်ုပ် နှင်းဆီဥယျာဉ်တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးပါမည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ ကတိမပြုခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် အကယ်၍ ဖြစ်နိုင်ပါမည်ဆိုလျှင်....။

x x x

ဇော်ဇော်အောင်သည် ဘာမျှသုံးမရသူဖြစ်ရုံမျှမက အနုပညာများ ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူထင်နေကြောင်း ကျွန်ုပ်ယူဆ၏။ အကယ်၍ သို့သော်...။ အချစ်သည် သုညဖြစ်၏။ သူ့ကို ရှာရဦးမည်။

ယုရနမခင်ပျို

ရွှေခြည်တွေ ပျပျမှိုင်း၍ လောကတံတိုင်းမှာ အမှောင်ညှို့ပြီ မခင်ပျို။
 အရာရာမှာ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းတတ်သော ရင့်ကျက်ခြင်း အဆင့်
 တစ်ဆင့်သို့ရောက်ပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ထားသည်။ အထင်ဆိုသည်
 မှာ ရှိတတ်စမြဲပါပဲ။ ထို့ပြင်လည်း အထူးသဖြင့် ဥပေက္ခာတရားကို လက်
 ကိုင်ထားနိုင်သူဟုလည်း ထင်မိသေး၏။ တစ်ခါတုန်းက မခင်ပျို၏ ထဘီ
 အနားခတ်လိုက်ပုံသည် ကျွန်တော်၏ အသည်းနှလုံးကို ယူဆောင်သွားဖူး
 ၏။ သို့သော်လည်း ခဏတာမျှသာ ဖြစ်သည်။ တပ်မက်ခြင်းလား၊ ရသ
 ခံစားမိခြင်းလား မသိခင်မှာပင် ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံး ပြန်လာပါသည်။
 အခုတော့ မခင်ပျိုနေဝင်တော့မည် ထင်ပါသည်။ သွားကြစို့၊ သွားကြစို့
 မခင်ပျို။ တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီဆိုပေမဲ့ ဆုံရဦးမှာ သေချာပါသည်။

နီရဲစမ်းပျစ်သော လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးထဲမှာ နို့နှစ်အဆီများ
 ဝေ့နေ၏။ ခပ်ဝေးဝေးမှ ဆိုင်းတီးသံကြားရသည်။ အေးမြသောလေထုကို
 ဖြတ်၍ ဆိုင်းတီးသံသည် ချမ်းတုန်စွာ ပြေးလာ၏။ မန္တလေးမြို့၏ ညများ
 ထဲမှာ အနုပညာရနံ့များ ဝေ့နေ၏။ ကြက်သွေးရောင်ကတ္တီပါကားပေါ်မှာ
 ရွှေခြည်ငွေခြည် ဘော်ကြယ်စာလုံးတွေ ဝင်းလက်ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ
 သည်။ သည်နေ့ည မခင်ပျို ဘယ်မှာကမှာလဲ။ ရွှေဘုန်းရှိန်မှာလား၊ ပုလဲ
 ငွေရောင်မှာလား၊ ဈေးချိုမှာပဲလား။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာလား၊ ဘာမှ

မဟုတ်သော သာမန်ရေမြောင်းကလေးဖြစ်ပေမဲ့ ရေနီမြောင်းသည် လူပေါင်းများစွာ၏အတွင်းရေးများကို ကျောက်တုံးရွံ့နှစ်နှင့် ရေညှိရွက်အကြားမှာ သိမ်းဆည်းထားသူဖြစ်၏။ စိန်မြင့်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ နုကြည်ရိပ်သာကို သွားကြသည်။ ဟိုကောင်ကို မတွေ့၍ ရေနီမြောင်းဘေးမှာ ညဉ့်နက်အောင်ထိုင်ကြ၏။ စိန်မြင့်သည် စကားများပေမဲ့ စကားပြောကောင်း၏။ ကဗျာအကြောင်း၊ လင်္ကာအကြောင်းတွေကို ပြောသည်။ နတ်သျှင်နောင်အကြောင်း၊ အိုမာခေယမ်အကြောင်း၊ နီရူးဒါးအကြောင်း၊ ခေတ်စမ်းကဗျာတွေအကြောင်း ပြောသည်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် ကဗျာ၏အလုပ်အကြောင်းလည်း ပြောသည်ထင်၏။ ကျွန်တော်သည် ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါကားလိပ်အကြောင်းကိုသာ စိတ်ကရောက်နေ၏။ ပွဲဈေးတန်းက မုန့်မောင်နှမ အိုးကင်းညှော်နဲ့ သင်းပျံ့ပျံ့ကလေးသာ စိတ်ကူးနေမိ၏။ လထွက်ပြီ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း မှတ်နေသည်က ထိုညကျွန်တော် မခင်ပျိုကို သတိမရ။ စကားစပ်လို့လည်း မပြောမိ။ ထနောင်းပင်ကိုင်းဖျား လတစ်ခြမ်းချိတ်သောအချိန်တွင် အချစ်အကြောင်းကို စကားစပ်မိကြ၏။ စိန်မြင့်နှင့် ကျွန်တော် သဘောကွဲလွဲခဲ့ကြသည်။

x x x

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ရွန်းလက်ညှိမှောင် အလိုမကျယောင်ဆောင်တဲ့ မျက်စောင်းကလေးလား။ ဘယ်တစ်ဆစ် ညာတစ်ဆစ် ချိုးချလိုက်တဲ့ လက်မောင်းသွယ်သွယ်ကလေးရဲ့အဆုံးမှာ ကော့ညွတ်ပျံ့တက်နေတဲ့ လက်ဖျားကလေးတွေလား။ ဆလိုက်မီးအပြောင်းမှာ တစ်ချက် ဝင်းခနဲ လက်သွားတဲ့ ရင်ညွန့်ဝါဝါကလေးလား။ ဒူးကလေးတွေ ညွတ်ပြီး ဒူးပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်တန်းတန်းချလို၊ ပခုံးလေးဘယ်ညာလှုပ်လို့ ဇာတ်စင် အရှေ့ပိုင်း အပြေးကလေးထွက်လာတဲ့ ဟန်ကလေးလား။ အချစ်ဆိုတာ မခင်ပျိုရယ် မျက်နှာလား၊ ကိုယ်လုံးလား၊ အသံလား၊ ဟန်လား။ အချစ်ဆိုတာ အကြောင်းတရားလား။ အကျိုးသက်ရောက်မှုလား။ လူတွေ ညာပြောနေကြတာပါ။ တကယ်တမ်းက လူဟာ ဘာသာစကားကို အတော်လုံလုံ လောက်လောက် ကျကျနန ပြောတတ်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး မုား ခေတ်

မမြင်သာအောင် ဖုံးဖို့ဝှက်ဖို့ နေရာကောင်းတစ်ခုရခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်
 ပညာရှင်ကမှ ပြောသံမကြားဖူးပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်ကလာ ပေး
 ဆပ်ခြင်းဟုတ်ရမှာလဲ မခင်ပျိုရယ်။ ရချင်တာ၊ ယူချင်တာ၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်
 တာပါ။ အဲဒီတစ်ညကလည်း အရင်ညတွေလိုပါပဲ။ မခင်ပျို ကျွန်တော့်ကို
 ကြည့်ပြီး သီချင်းဆိုနေတယ်လို့ ထင်မိတာ ဟုတ်မဟုတ် နောက်တစ်ခါ
 ပြန်စဉ်းစားမနေပါဘူး။ မန္တလေးမြို့ရဲ့ တန်ဆောင်မုန်းညတွေဟာ အားလုံး
 ကဗျာတွေချည်းပါပဲ။

နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက အငြိမ့်မင်းသမီးပေါင်းများစွာဟာ
 မန္တလေးမြို့ တစ်နေရာက ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ၊ မီးရောင်အောက်မှာ ကရင်းဆို
 ရင်းနဲ့ ကဗျာတွေကို ဖန်တီးသွားခဲ့ကြပါတယ်။ ပွဲပြီး မီးမှိတ်လို့ ကားလိပ်
 တွေ ခေါက်သိမ်းတဲ့အထိ မရောက်ပါဘူး။ အဲဒီကဗျာတွေဟာ ချက်ချင်း
 ကွယ်ပျောက်သွားကြပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကဗျာတွေဟာ လောကရဲ့
 နှလုံးသားထဲက တစ်နေရာမှာ အားလုံးစုရုံးနေကြတယ်။ သွေးကြောထဲမှာ
 လှည့်ပတ်နေကြတယ်။ နှလုံးသားထဲ ပြန်ဝင်နေကြတယ်။ လောကရဲ့
 ရင်ခုန်သံတစ်ချက်ကြားရတိုင်း အဲဒီကဗျာတွေအားလုံးဟာ သီဆိုကခုန်
 နေကြတယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သတိပြုမိမယ်မထင်ပါဘူး။ သေဆုံးကွယ်လွန်
 သွားကြတဲ့ အငြိမ့်မင်းသမီးကြီးတွေလည်း အဲဒီကဗျာတွေထဲမှာရှိကြတယ်။
 မခင်ပျို ကပါ၊ ဆိုပါ။ အနုပညာဆိုတာ မခင်ပျိုရဲ့အလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်
 ပြောပြီးပါပြီကော။ လူဆိုတာ ညာပြောတတ်တယ်၊ လိမ်ပြောတတ်တယ်။
 ဒါပေမဲ့ အခု ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်မညာပါဘူး။ ကျွန်တော်ချစ်တာ
 မခင်ပျိုကိုပါ။

x x x

ဝေးလံသော အရပ်တစ်ပါးမှ ဝါးပတ္တလားသံ ခပ်သဲ့သဲ့ ခပ်အုပ်အုပ်
 ကြားနေရသည်။ ဝါးရွက်နှင့် လက်ခတ်ထိတွေ့လိုက်သည့်အခါတိုင်း၊
 ဝါးရွက်ပေါ် လက်ခတ်ကျလိုက်သည့်အခါတိုင်း ရင်မှာပေါက်ကွဲမှုများ ဖြစ်
 ပေါ်၏။ ဝေဒနာ၏ နာကျင်စွာသောအဖြစ်သည်ပင်လျှင် နှစ်လိုဖွယ်
 ကောင်းလှချေသည်။ တောင်တောင်ယံ တောငယ်နှင့် မောလေအောင် ဝေး

ကျူးသီခေါင်၊ ရီမှောင်ညိုညိုဆိုင်းဆိုင်း၊ ဝေမှိုင်းမှိုင်းလေး။ ပင်တိုင်းသာ
 မာလာကြိုင်ကြိုင်သင်း။ နှင်းယွန်းဝသန်နွေ၊ စုံမြိုင်ခြေဦး၊ သာဟန်လေ
 သာဆန်းထူး။ သံသရာတောအုပ်အတွင်းမှာ မှောင်လွန်းလှသည်။ ဘယ်
 သောအခါမှ လမ်းမမှားဟု ကြွားနေသူသည် သူလမ်းမှားနေကြောင်း မသိ။
 အင်ကြင်းပန်းတွေ ပင်လုံးဝေဝေပွင့်နေ၏။ သည်နေရာမှာ ဘယ်သူလာ၍
 ကျွန်ုပ်ကို ပစ်ချထားခဲ့သနည်း။ အထီးကျန်မှု၊ အားကိုးမဲ့မှု၊ ဘာဆိုဘာမျှ
 မတတ်နိုင်မှုတို့သည် စင်းထားသော ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်း
 စွာကျရောက်လာသည်။ လောက တစ်ရေးနိုးပြီလား။ တစ်နေ့သစ်ပြီလား။
 တစ်နေ့ဟောင်းသွားပြီလား မသိပါ။ တောအလယ် မောတယ် မရယ်။
 သူတို့ ဘာလိုချင်ကြသည်လဲ။ ဘာဖြစ်ချင်ကြသည်လဲ။ ကျွန်ုပ် ဘာကိုမျှ
 မလိုချင်ပါ။ ဘာမှမဖြစ်ချင်ပါဟု လိမ်ညာ၍ပြောလိုက်သောအခါ ကမ္ဘာ
 ပေါ်မှာ အရှက်မဲ့သူ တစ်ယောက်တိုးသွားပြီ။ အို၊ လှလွန်းလှလွန်းပါသည်။
 မိန်းမဆယ့်သုံးယောက်ကို တွေ့ရ၏။ သေတ္တာထဲမှာ မြွေအစိမ်းရောင်
 တစ်ဆယ့်သုံးကောင်ခွေနေသည်။ ဘယ်ကိုသွားကြမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်
 ပေါ်သို့ နူးညံ့သော ပန်းဝတ်ဆံများ၊ ကတ္တီပါပွင့်ဖတ်များ၊ မိုးကဲ့သို့ ဖွဲရွာ
 ကျလာသည်။ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ပွင့်ဖတ်ဝတ်ဆံတွေ ဖုံးသွားတော့သည်။
 အနီရောင် ခတ္တာပန်းများ ပွင့်ဖတ်လန်၍ ဖူးပွင့်နေကြ၏။ အချိန် ခုနစ်မိနစ်
 စေ့သွားပါပြီ။ မောလှချည်ရဲ့၊ မောလှချည်ရဲ့။ တောအုပ်သည် ပို၍ပို၍
 မှောင်လာနေသည်။

x x x

မခင်ပျို။ ယုဇနမခင်ပျို။ လွမ်းလိုက်ရတာ မခင်ပျိုရယ်။ အောင်မြင်
 တာတွေ၊ ကြီးမြင့်တာတွေ၊ ကျော်ကြားတာတွေ။ အခုနေ ကျိုးဘေးမှာ
 လေပြည် တဖြူးဖြူး ရှိနေမှာပေါ့။ ဘယ်သစ်ပင်စိမ်းပုံနဲ့မှမတူတဲ့ ထနောင်း
 ပင်ဖြူဖြူတွေရဲ့ အရိပ်စိမ်းမှာ မခင်ပျို ကျွန်တော့်လက်ကို ရဲရဲတွဲပါ။
 ချစ်တယ်ဆိုတာ လက်ချင်းတွဲပြီး ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ လမ်းလျှောက်ခြင်း
 တစ်မျိုးပဲလို့ ကြားဖူးတယ်။ ကြည့်စမ်းမခင်ပျို၊ ကော့လိုက်၊ ကွေးလိုက်၊
 ညွတ်လိုက်၊ လှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ လောကကိုအသက်ရှူတစ်ခဏ ရပ်သွား

စေနိုင်တဲ့ လက်ချောင်းဖြူဖြူသွယ်သွယ်ကလေးတွေ။ သည်လက်ချောင်း
 ကလေးတွေ လှုပ်ရှားရင်း ကွေးညွတ်ကော့ပျံတဲ့ လက်နဲ့စပ်လိုက်တဲ့ ကဗျာ
 တွေကို ကျွန်တော့် မျက်လုံးထဲမှာ သိမ်းထားတယ် သိလား။ အောင်
 ပင်လယ် တာတစ်ရိုးမှာ ရွှေမိုးတွေ ညိုပြီ မခင်ပျို။ မိုးရွာမယ် မထင်မိပါလို့
 တဘက်ကလေး မပါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်မှာ မိုးခိုလို့ရပါတယ်။ မိုး တွေ
 သည်းလိုက်တာ။ မိုးရွာတဲ့နေ့ကို သတိရလိုက်တာ။ စုတ်ချာယိုင်ရွဲ့တဲ့
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးရဲ့ တံစက်မြိတ်စွန်းမှာ နေရောင်ခြည်ကလေး
 တစ်စက် လက်နေတယ်။ မိုးစက်မိုးပွင့် ကန့်လန့်ကာကို ဖြတ်လာတဲ့ နေ
 ရောင်ခြည်ဟာ မခင်ပျိုပြုံးတာနဲ့ သိပ်တူတာပဲ။ ကျွန်တော့် အနားမှာ
 သစ္စာမဲ့သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလိုက်ကြတာ။ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့ လို့
 မခင်ပျိုကတော့ ပြောလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ မခင်ပျိုကို သတိရတယ်။
 ဘာမှတော့မဆိုင်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးတွေက ရှင်
 ဥတ္တမကျော်ရယ်၊ ဇော်ဂျီရယ်၊ ဇေယျရယ်၊ ပန်းချီအောင်စိုးနဲ့ ခင်မောင်
 ရင်ရယ်၊ စိန်ဗေဒါရယ်၊ လွတ်လပ်ခွင့်ရယ်၊ ပိတောက်ပန်းရယ်၊ လက်ဖက်
 ရည် ချိုပေါ့ကျရယ်။ ခေတ်ပေါ်ဂီတရယ်၊ မခင်ပျိုရယ်။ များတော့ အများ
 သား။ မကြိုက်ဆုံးအရာတွေက ဟိတ်ဟန်ကြီးတာရယ်၊ ဝက်သားပေါက်စီ
 ရယ်၊ သင်္ဘောသီးအစေ့ရယ်၊ တတိယတန်းစားဝေဖန်ရေး ဆရာရယ်၊ ကုန်း
 ချောတိုက်တာရယ်၊ မနာလိုမှုရယ်၊ သင်္ဇင်ပန်းရယ်၊ ဒံပေါက်ထမင်းရယ်၊
 အနီရောင်ရယ်၊ နေကာမျက်မှန်ရယ်၊ စိန်ရွှေရတနာရယ်။

ကြိုက်တာတွေ မကြိုက်တာတွေ ပြောမယ့်သာပြောရတာပါ။
 တကယ်တမ်းကျတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ဘာမှ မဟုတ်ဘူး
 ဆိုတာ မသိလိုက်ခင်မှာဘဲ ဘဝဟာ နိဂုံးချုပ်သွားတာပါပဲ။ ဘဝဆိုတာ
 နေဖို့လား။ နေဖို့ထိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်နေလိုက်ကြတာ။ သူတို့တစ်တွေရဲ့ မဟုတ်
 တဲ့ အလုပ်တွေကို ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ခပ်ခွာခွာကြည့်မှ မြင်ရတာ
 မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ဒီသစ်ပင်အောက်က ကြည့်ရင်လည်း တကယ်လို့ ကြည့်
 တတ်ရင်ပေါ့လေ မြင်ရပါတယ်တဲ့။ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့်
 ကို ပြောဖူးတယ်။ ပြောပြီးတော့ သူလည်း နေစရာပြင်ဆင်ရဦးမယ်ဆိုပြီး
 ထွက်သွားပါလေရော။ ရယ်တော့အရယ်ရသားပဲ။ ဘဝဆိုတာ စကတည်း

က မှားလာတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ယန်းပေါဆတ်ကို ဖတ်ဖူးဖို့မလိုပါဘူး။ အစကတည်းက သိတယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖတ်တော့ ဖတ်ကြည့်ပါတယ်။ ဖက်ရှင်ပေါ့လေ။ ကျော်ကြားလှတဲ့ သူရဲ့ထရိုင်လော်ဂျီ ဝတ္ထုကြီးသုံးပုဒ်ဖတ်တယ်။ ကြိုက်ပါဘူးဗျာ။ နောက်ဆုံးစာကြောင်းကလေးကတော့ သဘောကျသလိုလိုရှိရဲ့။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် အနက်ရောင်ငှက်များ လာကြတော့မည်တဲ့။

ဒါပေမဲ့ မခင်ပျို။ အဲဒီညက မခင်ပျိုဟာ ဘော်ကြယ်တွေ လက်နေတဲ့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနဲ့။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာတော့ ငှက်အဖြူကလေး တစ်ကောင်၊ ခိုဖြူမလေးတစ်ကောင် အမြီးကော့ကော့ထောင်ထောင်နဲ့ ကျွန်တော်အသည်းနှလုံးရှိတဲ့ ရင်ထဲက လိုဏ်ခေါင်းမှာ တောင်ပံတဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေသလိုပါပဲ။ ဆင်စွယ်ယပ်တောင်ဖြူဖြူကလေး ကျွန်တော်ရှိရာ ဘက်ကိုတည့်တည့်ညွှန်ပြီး “မိဘပေးစား ဒီလူကြီးဇနီးရပါစေ” ဆိုတဲ့သီချင်းကို မခင်ပျိုဆိုခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နှစ်မှာပဲ မိဘကပေးစားလို့ ကျွန်တော် ဇနီးရခဲ့တယ်။ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ မသာယာဘူးတဲ့။ လူတိုင်းပြောကြတာပါပဲ။ ဝတ္ထုဆရာတွေ၊ ရုပ်ရှင်ဆရာတွေ ဆိုရင် သိပ်ပြောကြတာပေါ့။ ထပ်နေပါပြီ။ အဲဒါကိုက ပရမတ်တရားတစ်ခုလို၊ ပရမတ္တသစ္စာတရားတစ်ခုလို ဖြစ်နေတယ်။ ပြောလိုက်ကြတာ။ ဟိုမှာ မခင်ပျို။ မိုးရွာပြီးစ ခဲသားရောင်ထနေတဲ့ ကောင်းကင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ဗျိုင်းဖြူတစ်အုပ် ဖြတ်ပျံသွားတာ လှလိုက်တာ။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ တခြားသူတွေအတွက် တာဝန်မယူနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်တောင် မနည်းတာဝန်ယူရတာ။

ကျွန်တော့် အဖို့တော့ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး မသာယာဘူးဆိုတာ သဘောမပေါက်ပါဘူး။ သီတာ့ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်တာ မိဘတွေ ပေးစားလို့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်သလား၊ မချစ်ဘူးလားဆိုတာစဉ်းစားချိန်လည်း မရလိုက်ပါဘူး။ လေးဘက်လေးတန်က တောင်ကြီးလေးလုံး ပိကျလာသလို ရှောင်မရတဲ့ မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းအဝန်း ဘာညာတွေ စုပြုံဖိညှပ်ပြီး သီတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပေးစားလိုက်ကြတာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ငြင်းဖို့ မကြိုးစားမိပါဘူး။ သီတာဟာ သိပ်လှ

တယ် မခင်ပျို။ သိပ်ကိုလှတယ်။ ရှားရှားပါးပါး ရက်ရက်စက်စက်လှ
 တယ်။ မကွယ်မဝက် မလိမ်မညာပြောရရင် မခင်ပျိုထက် အများကြီး ပိုလှ
 တယ်။ သူ့အလှမှာ ကျွန်တော့်အထင်တော့ တကယ်အပြစ်မရှိဘူး။
 သိပ်လှတာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော့် အယူအဆက ဟိုးငယ်ငယ်က
 တည်းက ရှိခဲ့တာဟာ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ ရုပ်လှဖို့က အဓိကပဲ။ စိတ်လှ
 ဖို့ဆိုတာ သာမည။ အဲဒီအယူအဆက ခိုင်ခိုင်မာမာပဲ တစ်ယောက်ယောက်
 က မကျေနပ်လို့ ငြင်းလာလျှင်၊ စောဒကတတ်လာလျှင် ကျွန်တော် နိုင်
 အောင် ပြောနိုင်ချင်မှ ပြောနိုင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအယူအဆကိုတော့ မစွန့်
 လွှတ်နိုင်ဘူး။ ပင်လယ်ပြင်မှာ နေဝင်သွားတဲ့မြင်ကွင်း လှတာ၊ ရေစပ်က
 သဲသောင်ဖွေး ဖွေးပြန်ပြန်လှတာ၊ ပိတောက်ပင်က ပင်လုံးပွင့်လို့လှတာ၊
 မှိုင်းညိုမြင့်မားတဲ့တောင်စဉ်တန်းကြီးတွေ လှတာ၊ အုန်းပင်အုန်းလက်တွေ
 ပေါ်မှာ ကျနေတဲ့လရောင်ခြည်လှတာ အဲဒါမျိုးပေါ့။ သီတာလှတာ အဲလို
 ပါပဲ။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ လက်ထပ်ပြီးလို့ နှစ်ရက်ခွဲလောက်ကြာတဲ့အခါ
 သီတာ ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်။ သူ့ကိုချစ်လားတဲ့။ ကျွန်တော် ဘယ်လို
 ဖြေလိုက်တယ် ထင်သလဲ မခင်ပျို။ မဆိုင်းမတွပါပဲ။ သီတာ့ကို သိပ်ချစ်
 တယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ သီတာ ပြုံးပြုံးကလေး ကျွန်တော့်ပုခုံးပေါ် ခေါင်း
 တင်ပြီး မျက်စိမှိတ်ထားတယ်။ အဲဒီအဖြေကို ပေးလိုက်ပြီးတဲ့အခါ လောက
 ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားတာကို ချောက်ချောက်ချားချား ခံစားလိုက်ရ
 တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်းထဲက လေအေးစက်အသံ၊ ဓာတ်ပြား
 ချိန်ချာမှာလည်း လင်ဒါရွန်စတက်ရဲ့သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုးဖွင့်ထား
 သေးတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ သွားလာနေတဲ့ကားသံတွေလည်း ခပ်သဲ့သဲ့ကြား
 နေရတယ်။ ပြီးတော့ သီတာရဲ့ တတွတ်တွတ်ပြောနေတဲ့ ချစ်စကားတွေ
 ကိုလည်း ပူနွေးတဲ့ ထွက်သက်နဲ့ ရောယှက်ပြီး ကြားနေရတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပြီးတဲ့ ခဏ။ ကျွန်တော်
 ခံစားမိတဲ့တိတ်ဆိတ်ခြင်းဟာ ဘာနဲ့မှ မတူပါဘူး။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ
 မခံစားဖူးပါဘူး။ တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလိုက်တာ ကြောက်စရာ
 တောင် ကောင်းပါတယ်။ သီတာကတော့ သိပ်ကျေနပ်သိပ် ပျော်သွားမှာပါ
 ပဲ။ မပျော်တာက ကျွန်တော်။ အင်မတန်လှတဲ့သီတာ၊ ဘာမှပြောစရာမရှိ

တဲ့ သီတာ၊ ကျွန်တော့်ကိုသိပ်ချစ်ပုံရတဲ့ သီတာ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်
 လိုက်ရပြီ။ မနက်ပိုင်း ဆေးရုံကြီးကို လိုက်ပို့၊ နေ့လယ်ပိုင်း ထမင်းစားဖို့
 သွားကြို၊ ပြန်ပို့။ ညနေကျတော့ ရွှေဘုံသာလမ်းက သူ့ဆေးခန်းကိုလိုက်ပို့၊
 ဆေးခန်းပိတ်ချိန်ပြန်ခေါ်။ ကျွန်တော် အလုပ်က ဒါပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ
 ဘာမှမလိုဘူး၊ တော်တော်များများပိုနေတယ်။ အပိုဆုံးကတော့ အချိန်တွေ
 ပဲ။ တစ်လောကလုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အလုပ်တွေရှုပ် နေကြတဲ့အချိန်
 မှာ ကျွန်တော်က အချိန်တွေကုန်ဆုံးအောင် ကြံရဖန်ရတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်
 နေရတယ်။ ကျွန်တော် ပျော်သလားလို့ မေးလာရင် ဘာဖြေရမလဲ။ စိတ်
 ညစ်စရာသောက မရှိတာကို ပျော်တယ်လို့ပြောရင်တော့ ကျွန်တော် ပျော်
 တာပေါ့။ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေး သာယာသလားမေးရင်လည်း သာယာ
 တယ်လို့ဖြေရမှာပါပဲ။ ဘာပြဿနာမှမရှိတာ၊ အရာရာ အဆင်ပြေချော
 မွေ့နေတာကို သာယာတယ်လို့ခေါ်ရင်တော့ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေးဟာ
 သာယာနေတာပါပဲ။ သိပ်လှတဲ့ သီတာဟာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တယ်
 ဆိုတာ ခံစားသိရှိလာရတယ်။ အဲဒီအချစ်ကို သူ့ဘယ်လို မွေးမြူယူသလဲ။
 ကျွန်တော်ခုထိမသိဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်သလားမခင်ပျို။ အဲဒီ
 မေးခွန်းဟာ တစ်ကနေပြန်စတဲ့ မေးခွန်းမျိုးထက် ပိုတယ်။ တစ်ရဲ့ဟိုဘက်၊
 တစ်ရဲ့ရှေ့မှာ ဘာဂဏန်းများရှိသေးလဲ။ အဲဒီက စရမယ်။ ချစ်တယ်ဆို
 တာ ဘာလဲ မခင်ပျို။ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲကိုမှ ရေရေရာရာ မသိဘဲနဲ့
 သီတာ့ကို ကျွန်တော်ချစ်သလားမေးလိုက်ရင် အဆင့်ကျော်နေပြီပေါ့။ ကျွန်
 တော်ဘယ်လိုလုပ်ဖြေမလဲ။ ချစ်တယ်ဆိုတာရယူခြင်း၊ ပိုင်ဆိုင်ခြင်း သစ်ခွ
 ပန်းပွင့်ကလေးလိုလှတဲ့ မသီတာကို ကျွန်တော် ရယူပြီး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီ။
 ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်သလား၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်သလား။

x x x

ဟန်ဆောင်ခြင်းများကို အရည်ကျို၍ လောက၏နံရံအား သုတ်
 လိမ်းညစ်ညမ်းစေသူကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြပါ။ ကျွန်တော့်တွင် မုသား
 ရင်နှင့်အပြည့်ရှိပါသည်။ အချစ်၏အစနှင့်အဆုံးကို မသိသေးသော်လည်း
 ဟန်ဆောင်သော အရပ်ဒေသတစ်ခုကို မလွဲမသွေဖြတ်သန်းသွားရကြောင်း

ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ အမှန်စင်စစ် ဘယ်သူမှ ဘာမှ မဟုတ်ကြပါ။

ထိုအချက်ကို သူကပင် စတင်တွေ့ရှိလေဟန် ကြားဝါဂိုက်ထုတ် သော ဇော်ဇော်အောင်သည် ဘာမှမဟုတ်ပါ။ အချို့လူများ အစာမကြေ သောရောဂါရှိ၏။ သူတို့ပါးစပ်မှ မှက်စံဝါဒလေချဉ် တက်သောရနံ့ ရ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စကားလုံးများသည် မြေကိုခွဲ၍ ဘွားခနဲပေါ်လာတတ် ၏။ သံသရာလမ်းသည် အဝါရောင်တောက်ပသော သုညတစ်လုံးထဲသို့ ငုပ်လျှိုးဝင်သွား၏။ သူ သည်နေ့ညဘယ်မှာ ကမည်လဲ။

ညနေခင်းသည် ဆည်းဆာတို့အနံ့ဖြန့်လွှတ်နေ၏။ လက်ကိုတွဲ၍ ရဲရဲဆုပ်ကိုင်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အမိုးအောက် ကော်ရစ်ဒါစင်္ကြံတစ်လျှောက် ရေညှိများဖြင့် ချောကျိလျက်။ မိုးစက်များ ထိမှန်သောအခါ ရွံ့အိုင်ထဲက ကံ့ကော်ရွက်များ ကျွန်တော့်လက်ကို ရဲရဲတွဲပါ။

ဤလောကတွင် အကောင်းဆုံးသတိရနေခြင်းသည် မေ့လျော့ထား ခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း လောကက ကျွန်တော့်အားပြောကြားခဲ့သည်ကို မေ့ သွားပြီ။ စုတ်ချာသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာ သူ့ကိုချစ်ကြောင်း ပြော၍ ကလောသို့ ခိုးယူထွက်ပြေးသွားချင်သည်ကို သူသိဖို့ကောင်းပါ သည်။ လူအချို့ရင်ထဲမှာ မီးပုံများရှိကြောင်း ယုံပါပြီ။ အနုပညာ ဆိုသည် မှာ သီတာရေစင်လို အေးမြသည်ဟုဆိုစကားရှိသော်လည်း သီတာရေစင် ကို ကျွန်တော် မတွေ့မြင်ဖူးပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်ကိုသွား မည်လဲ။ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာသည် ဇော်ဂျီဖြစ်၏။ ဆရာရှေ့ကသွားနှင့်ပါ။ လောက၏ အစွန်အဖျားတစ်နေရာ နဝမမြောက်တိမ်တိုက်ပေါ်တွင် ဆရာ နှင့် ကျွန်ုပ်ဆုံပါမည်။ တောင်ဆီက မိုးတွေ ညှို့လာပြန်ပြီ။ ဘယ်များ ရောက်နေသလဲ မခင်ပျိုရယ်။

x x x

မန္တလေးအသင်း နှစ်ပတ်လည်ဆုပေးပွဲရှိတယ်လို့ စိန်မြင့်က ပြော တယ်။ ကျွန်တော် မန္တလေးသား မဟုတ်ပေမဲ့ မန္တလေးအသင်းကို စိန်မြင့် နဲ့ သွားနေကျ။ အရက်သောက်၊ ဘိလိယက်ထိုး။ မခင်ပျိုကို စပယ်ရှယ်

ဖိတ်ထားတယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွား
မလဲ ဆိုတာစဉ်းစားကြည့်စမ်း။ အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းအခုမသိရပေမဲ့
မခင်ပျိုကျတော့ သိပ်ချစ်တယ်လို့ထင်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဘယ်လောက်
ဝမ်းသာမလဲ။ မန္တလေးအသင်းမှာ ယုဇနမခင်ပျို ကမယ်တဲ့။ ဖြစ်ချင်တော့
အဲဒီနေ့က ရက်အား။ သီတာကို ဆံပင်အလှပြင်တဲ့ဆိုင် လိုက်ပို့ရတယ်။
ကြိုလည်း ပြောမထားဘူး။ ဆိုင်မှာထားခဲ့ပြီး နောက်မှပြန်ခေါ်မယ်ဆို
လည်းမရ။ တစ်ခုရှိတာက သီတာဟာ ဒီလိုနှစ်ယောက်တည်း အတူနေရတဲ့
ရက်အားဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘူး။ သူ
အလုပ်သွားတဲ့အခါလည်း ကျွန်တော်ကို တစ်ခါတည်းခေါ်သွားချင်တယ်။
တာနောယကွဘီလူးလို့ လည်ပင်းမှာဆွဲပြီး ရွှေကြုတ်ကလေးထဲ ထည့်ခေါ်
သွားချင်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုထည့်ခေါ်သွားနိုင်လောက်အောင် ဂျူတီ
ကုတ်မှာ အိတ်ထောင်အကြီးကြီး ချုပ်တပ်ထားရကောင်းမလားလို့လည်း
ပြောရဲ့။ ယောက်ျားကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်တာဟာ စိတ်
မချတာလား၊ သိပ်ချစ်တာလား။

ကျွန်တော့်ကိုတော့ သူစိတ်ချတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝိစင်္ကာ
သောက်တာရယ်၊ ဘီလိယက်ထိုးတာရယ်၊ ဘောလုံးပွဲကြည့်တာရယ်က
လွဲလို့ တခြား ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အင်မတန်လှတဲ့၊
အင်မတန် စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့၊ အင်မတန် တွတ်တီးတွတ်တာလုပ်တတ်
တဲ့ သီတာရှိနေပြီပဲ။ အဲလေ ဒါနဲ့ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်နေ
လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခါ မိုးကုတ်က သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
ရန်ကုန်လာလို့သွားတွေ့တယ်။ လိုက်သွားရတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးကိုခေါ်
ပြီး ညစာစားတယ်။ ပြန်ပို့ရတယ်။ ည ကိုးနာရီကို ထိုးပါရော။

မခင်ပျိုနဲ့လွဲရတာ စိတ်ထဲမှာ မကောင်းလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့လည်း
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ မန္တလေးအသင်းက နှစ်ပတ်လည်ပွဲ နှစ်ရက်ဆက်
လည်း မလုပ်ဘူး။ မခင်ပျိုလည်း နှစ်ခါဆက် ကမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်
စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ညကိုးနာရီ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ အိပ်တဲ့အထိ စိတ်
ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး။ ဆယ့်တစ်နာရီလောက် အိပ်ပျော်သွား
တယ် ထင်ပါရဲ့။ အဲ ဆယ့်တစ်နာရီထိ မခင်ပျိုနဲ့လွဲရတာ စိတ်မကောင်း

ဘူး။ အိပ်ပျော်သွားတော့ ကျွန်တော် အိပ်မက် မမက်တတ်ဘူး။ အိပ်ပျော်နေ တုန်းတော့ ဘယ်သတိရမလဲ။ မနက်မိုးလင်းတော့ ကျွန်တော်အမှန်ပြောရ မှာလား မခင်ပျို။ ကျွန်တော် သတိမရတော့ဘူး။

အိပ်ရာက နိုးလည်းနိုးရော ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ စော စောစီးစီးပေါက်ချလာတယ်။ မြင့်သိန်းရယ်၊ ကျော်မောင်ရယ်၊ အေးကို ရယ်၊ ငှက်ကျားရယ်၊ ဘသန်းတင်ရယ်၊ ကိုသန်းလွင်ရယ်။ ဘယ်သတိရဖို့ အချိန်ရှိတော့မလဲ။ နောက်ရက်တွေမှာလည်း ကျွန်တော် မေ့တော့တော့ဖြစ်နေ တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ သတိရရဲ့။ ဒီလိုပါပဲလေ။ နောက် မခင်ပျို မန္တလေး ပြန်သွားတယ်ဆိုတာ ကြားလိုက်ရရဲ့။ ပြန်သွားတော့လည်း ပြီး သွားတာပဲ။ မိုးကုန်လို့ဆောင်းဦးပေါက်ပြီဆိုရင်ပဲ မန္တလေးမှာ အငြိမ့်ပွဲတွေ ခြိမ့်ခြိမ့်သည်းတော့မယ်ဆိုတာ အသိကတော့ တစ်နှစ်တစ်ခါပေါ်လာတတ် ရဲ့။ အဲလိုအခါမျိုးမှာတော့ မခင်ပျိုကို သတိရတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တမ်းတမိတာ။ မခင်ပျို ကတာဆိုတာလေးတွေကို ချမ်းချမ်းအေးအေး ဇာတ်စင်ဘေးက ငေးကြည့်နေချင်တဲ့ တမ်းတမှုမျိုး။ ညဉ့်နက်လာတာနဲ့ အမျှ အအေးဓာတ်က ပိုလာတယ်။ ပွဲမပြီးပါစေနဲ့၊ ပွဲမပြီးပါစေနဲ့ဦးလို့ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားရတဲ့အရသာ။ အဲဒါတွေက အစားထိုးလို့မရပါဘူး။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီလောကမှာ ယုဇနမခင်ပျို နှစ်ယောက် မရှိ လို့ပါပဲ။ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်းမှာ မခင်ပျိုကို သိပ်တမ်းတမိ တာပါပဲ။ လေထဲမှာ ဝဲပျံလွင့်မျောလာတဲ့ ပတ်မသံ၊ စခွံသံ၊ သံပတ္တလား သံ၊ ကြေးနောင်သံ၊ အဲဒီအသံတွေမှာ နှင်းရည်စက်တွေ ခိုတွဲလို့ အဲဒီအချိန် မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် အိပ်ခန်းထဲမှာ ဗီဒီယိုကြည့်နေတယ်။ အရပ် ရှည်တဲ့ ရွှေရောင်မိန်းကလေး ဆူဇန်အင်တန်ဟာ အားကစားဘောင်းဘီတို ကလေးနဲ့အပြေးလေ့ကျင့်နေလေရဲ့။ သွယ်ပျောင်းတဲ့ ခြေတံရှည်ကလေး တွေ လှုပ်ရှားပြေးသွားနေတာ ကြည့်ရင်းနဲ့ မခင်ပျိုရဲ့ထဘီအနားခတ်လိုက် ပုံ၊ ထဘီနားဖြူဖြူကြီးဝဲကျသွားပုံကို မြင်နေမိတယ်။ ကြည့်ပြီးသွားလို့ အိပ်ရာဝင်ကြတော့ တစ်ဖက်လှည့် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ သီတာရဲ့ မေးရိုးကလေး ဖွဖွညင်သာနမ်းလိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ မခင်ပျိုကို သတိမရ တာအမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မခင်ပျိုရယ် ကိုယ့်ဘာသာ ကျိတ်ပြီး အကြိမ်

ကြိမ် အခါခါမေးမိတဲ့ မေးခွန်းနှစ်ခု ကျွန်တော်ပြောပြမယ်။ အချစ်ပါတယ်
 မပါဘူး ဘာညာ မသိဘူး။ အခုတော့ သိတာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တယ်။
 အိမ်ထောင်ရေးသာယာတယ်။ သိတာကို ချစ်သလားမေးတဲ့အခါမျိုးမှာ
 အဖြေဟာ တုံ့ဆိုင်းဝေဝဲပြီးတော့ တစ်ခုခုကို မီးခိုးလုံးတွေ ဝေဝေခိုက်ဖုံးအုပ်
 သွားသလိုမျိုး အဖြေပျောက်ကွယ်သွားတတ်တယ်။ မခင်ပျိုကို ချစ်သလား
 လို့မေးတဲ့အခါ အဖြေဟာ ပါးစပ်ဖျားနှုတ်ဖျားမရောက်ခင် ရင်ထဲက ဖြေပြီး
 သွားပြီ။ မခင်ပျိုကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်။ ဘယ်လိုလဲရှင်လို့ မေးမလို့လား။
 မမေးနဲ့မခင်ပျို။ ချစ်တယ်ဆိုတာ ရှင်းပြဖို့မဟုတ်ဘူး။ သက်သေထူဖို့
 မဟုတ်ဘူး။ ရှင်းပြလို့လည်း ရချင်မှရမယ်။ ထူစရာသက်သေလည်း ရှိချင်
 မှ ရှိမယ်။ ရှိတယ်ထားဦး၊ ယုံလောက်အောင်လည်း ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်။
 ဒါပေမဲ့ ချစ်တာဟာ ချစ်တာပါပဲ။ ချစ်တယ်ဆိုတာ ချစ်တာပါပဲ မခင်ပျို။

x x x

နေဝင်ချိန် တိမ်တောက်ခြင်းသည် ကဗျာဖြစ်၏။ အညိုရောင် မျက်
 မှန်ကိုင်းနောက်မှ မျက်လုံးများသည် ကဗျာဖြစ်၏။ သူတောင်းစားအိုကြီး
 ၏ ဆုတောင်းသံသည် ကဗျာဖြစ်၏။ မစားရတာကြာပြီဖြစ်သော ကြက်
 သားဆီပြန်ဟင်းသည် ကဗျာဖြစ်၏။ ဆယ်နှစ်ကြာမှ ပြန်လာဆပ်သော
 အကြွေးငါးကျပ်သည် ကဗျာဖြစ်၏။ နှုတ်ခမ်းပါးလှုပ်၊ ပါးစပ်ပိတ်ထား
 သောအပြုံးသည် ကဗျာဖြစ်၏။ အမေ၏ခေါ်သံသည် ကဗျာဖြစ်၏။ အဖေ
 ကျိုပေးသော ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးသည် ကဗျာဖြစ်၏။ ခရမ်းရောင်သစ်ခွ
 ပန်းသည် ကဗျာဖြစ်၏။ ဆံတိုပြတ်နှင့် သမီးလေးသည် ကဗျာဖြစ်၏။
 အော်ဟစ်ရယ်မောနေသော သူငယ်ချင်း၏ မျက်နှာသည် ကဗျာဖြစ်၏။
 စပါးခင်းသည် ကဗျာဖြစ်၏။ အရာအားလုံးသည် ကဗျာဖြစ်၏။ မခင်
 ပျိုသည် ကဗျာဖြစ်၏။ ကဗျာ၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ရည်ရွယ်ချက်သို့ရောက်
 အောင် ပို့ဆောင်ပုံကို အပန်းတကြီး ရှာဖွေနေကြသောသူများ ကျွန်တော်နှင့်
 ကြမ်းတစ်ပြေးတည်း မထိုင်ကြနှင့်။ အပြင်ဘက်မှာ နုပျိုသော နှင်းဆီပန်း
 ရနံ့များ ကြိုင်လှိုင်စွာ ကူးခတ်လွင့်မျောလျက်ရှိနေသည်။ အခန်းတွင်းက
 အံ့ဆွဲထဲမှာ ပိုးဟပ်တစ်ကောင်၊ ပျိုဟောင်းတစ်စောင်နှင့် ပင်အပ်တစ်ထုပ်ရှိ

သည်။ လူတစ်ယောက်သည် ကဗျာဆိုသောအရာကို ဓားမဖြင့် နှပ်နှပ်စဉ်း
၍ ဤကဗျာ ကောင်းသည်ဟု ပြော၏။

နောက်တစ်ယောက်က ကဗျာကို မတို့မထိ အဝေးကကြည့်၍
ကောင်းသည်ဟု ပြော၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်စလုံးကို ကျွန်ုပ် ကားစင်တင်၍
ကွပ်မျက်လိုက်ပြီ။ ကဗျာဆိုသည်မှာ မည်သူ့အတွက် ဖြစ်သည်ဟု မည်
မျှပင်ပြောကြစေကာမူ ဉာဏ်တိမ်သူများအတွက် မဟုတ်သည်ကားသေချာ
၏။ ဤလက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပြန်ယူသွားပါလေ။ ကျွန်ုပ်အိပ်တော့မည်။
ပန်းပေါင်းတစ်ရာဆီ ဖျန်းပက်၍ ပြတင်းကို ဖွင့်ထားပါ။ ဟိုလိမ်က အရာ
အားလုံးတွင် ကဗျာရှိသည်ဟု ပြောဖူးသည်။

x x x

ဆန်းတော့အဆန်းသား။ လောကကြီးမှာ ဆရာဝန်တွေလည်း ဖျား
တတ်နာတတ်ကြတာကိုး။ တစ်နေ့ကဆို နည်းနည်းတော့ကြာပါပြီ။
မသိတာဖျားတယ်။ တော်တော်လေးဖျားတယ်။ အပူရှိန်ကြီးလွန်းလို့ထင်ပါ
ရဲ့။ နဖူးကလေးပေါ် ရေတဘက်ကလေးတင်ပေးရတဲ့အထိပါပဲ။ သူ့နဖူး
ကလေးပေါ်မှာ ရေဆွတ်ထားတဲ့ မွှေးပွလက်ကိုင်ပဝါလေး အသာအယာ
တင်ပေးရင်း သူ့မျက်နှာလေးကိုငေးကြည့်နေမိတယ်။ သိပ်သနားတာပဲ။
ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အလိုလိုပြည့်ကျပ်မွန်းသိပ်လာတယ်။ ငိုချင်သလိုလိုပဲ။ ဖြစ်
နိုင်ရင် လူချင်းလဲပြီး ဝေဒနာခံလိုက်ချင်ပါတယ်။ တကယ်ပါ။ မသဲမကွဲ
ညည်းညူပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေတောင် ပြောလာတယ် မခင်ပျို။ ခေါင်း
ထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး မျက်လုံးတွေပြာသွားတဲ့ အံ့ဩမှုမျိုး ကြုံဖူးလား။
လျှပ်စစ်ဓာတ် အလိုက်ခံရသလို လန့်သွားတာလည်းပါမယ် မခင်ပျို။
မသိတာဟာ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ အပူရှိန်ပြင်းပြီး ပြောချင်ရာ ပြောနေတဲ့
စကားတွေထဲမှာ ဘာပါလာတယ်ထင်လဲ။ ကိုကိုတဲ့။ မသိတာ ကျွန်တော့်
ကို ကိုကိုလို့ ခေါ်တယ်။ ကိုကိုတဲ့။ ကိုကို မခင်ပျိုကို သိပ်ချစ်သလားတဲ့။
ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲထွက် လွင့်စဉ်းသွားသလို
ခံစားလိုက်ရတယ်။ သူ့ကိုကိုဟာ မခင်ပျိုဆိုတဲ့ အငြိမ့်မင်းသမီး
တစ်ယောက်ကို ချစ်နေတာ သူ့သိနေတာကိုး။

အချစ်သည် ဤကမ္ဘာလောကတွင် အကြီးကျယ်ဆုံးသော ဟုတ်
 ယောင်ထင်မှုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်အား ပြောကြားသော ဒဿနိက
 ပါမောက္ခအိုကြီးသည် ကျောက်ဖြူသား လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ငိုက်
 မျဉ်းနေ၏။ ဘယ်ကစ၍ဘယ်မှာဆုံးသည်လဲ။ အချစ်ဆိုသည်မှာ အစလား၊
 အဆုံးလား။ အစနှင့်အဆုံးဆိုသော စကားနှစ်ရပ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို တိတိ
 ကျကျ သိလိုလှပါသည်။ တောင်ပင်လယ်တိမ်စွန်းမှာ မိုးတွေညိုလာပြန်ပါ
 ပြီ။ သည်နေ့မနက် ဘာစားထားသလဲ။ လူအချို့ ကိတ်မုန့်စား၏။ လူ
 အချို့ ပီတိကိုစား၏။ လူအချို့ အာလူးစား၏။ လူအချို့ ကျော်ကြားမှုကို
 စား၏။ လူအချို့ မနာလိုဝန်တိုမှုကိုစား၏။ ဇော်ဇော်အောင်သည် မုသား
 များကိုစား၏။

ပုပ်အဲ့နံ့စော်နေသော ခံတွင်းကို ရှနဲလ်နံပါတ် ၅ ရေမွှေးဖြင့် ဆေး
 ကြော ပလုတ်ကျင်းလိုက်သောအခါ လောကသည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်
 စွာ ပြုံး၏။ လူတွေအများကြီး သေဆုံးသွားကြပြီ။ သူတော်စင်တွေ၊
 အာဇာနည်တွေ၊ သူရဲကောင်းတွေ၊ လူယုတ်မာတွေ၊ သစ္စာဖောက်တွေ၊
 ဖန်တီးသူတွေ၊ ဖြည့်ဆည်းသူတွေ၊ ထည့်ဝင်သယ်ပိုးသူတွေ၊ ဖျက်ဆီးသူ
 တွေ၊ အသရေယုတ်လျော့စေသောသူတွေ၊ ညစ်ညမ်းစေသူတွေ လူပေါင်း
 များစွာ သေကြလှပြီ။ ဇော်ဇော်အောင် မသေသေး။ မသေသေးသမျှ နေ
 သေးကြဦးပေါ့။ မျောက်အကောင် နှစ်ဆယ်သည် ရှင်ဥတ္တမကျော်တော
 လားကြီးကို သံပြိုင်ရွတ်ဆိုနေကြ၏။ ကျွန်ုပ် ခွေးတစ်ကောင် မွေးရဦးမည်။
 နာတာရှာစကင်စကီးကို စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင် ရစ်ပတ်ထား၏။ တစ်ခါ
 တစ်ရံ ရယ်စရာဟာသများသည် မရယ်ရ၊ အရယ်ရဆုံးဟာသသည် ကျွန်ုပ်
 ၏ အချစ်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အချစ်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား အချစ်ဖြစ်၏။
 ကျွန်ုပ်၌ အချစ်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တွင် အချစ်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကို အချစ်ဖြစ်၏။
 ကျွန်ုပ်နှင့် အချစ်ဖြစ်၏။ စနေဂြိုဟ်၏တတိယမြောက်ခါးပတ်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်
 ၏ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို သိမ်းထားသည်။ အဝါရောင်တိုက်တစ်လုံးက စောင့်
 နေပါ။ ကျွန်ုပ်ကိုလိုက်၍ တုပနေသော သူများသည် ကျွန်ုပ်၏ နောက်က
 သာရှိ၏။ အမှန်စင်စစ် ဘယ်သူမှ ဘာမှမဟုတ်ပါ။ (ဂျိမ်းဂျိက်စ်၏ ယူလီ
 ဆီး၊ ၁၉၆၁ စာမျက်နှာ ၁၆၄) အမုန်း၊ အချစ်၊ အမည် ပညတ်များသာ

အိမ်တစ်လုံးဆောက်ရာ တိုင်မထူဘဲ အမိုးမိုးနေကြ၏။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ရိုးရိုးသားသား ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကြရုံနှင့်မပြီးသေး။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် သိကြဖို့လည်း လိုသေးကြောင်း ကျွန်ုပ် ပြောကြားခဲ့ခြင်းကို မှတ်ထားဖို့ မလိုပါ။ ဉာဏ်ပညာဖြစ်စေတတ်သော ကိတ်မုန့်တစ်လုံးဖုတ်၍ ကျွေးချင် စမ်းလှသည်။ ကျွေးစမ်းချင်လှသည်။ အတင်းအဖျင်းပြောတတ်သူ တစ်ယောက်သည် ရွှေရောင်အင်္ကျီကိုဝတ်၍ လာနေပြီ။ ညံ့ဖျင်းစွာ ဖျော်ထားသော ကော်ဖီတစ်ခွက်ဟူသော စကားရပ်သည် မြန်မာမဆန်ပါ။ သိသမျှပြောတတ်သူရှိသော်လည်း ပြောသမျှသိသူတွေလည်း လိုသေး၏။ လှုပ်ယမ်းနေသော သရက်ပင်ကိုင်းဖျားကို ခွေးဟောင်နေသည်။ လွယ်အိတ် ထဲက ပညာများသည် ကျိုးပဲ့တွန့်ကြေလျက်ရှိသည်။ အစီအစဉ်ကျနမှု ဟူသောစကားရပ်၏အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ကျွန်တော်နားမလည်ပါ။ အစီ အစဉ်ဆိုသည်မှာ ရှိနှင့်ပြီးသောအရာလား၊ သဘောလား။ နောက်မှရှိလာ တာလား။ တစ်ခါရှိလိုက်သည်နှင့် နောင်အမြဲတည်နေသည်လား။ ဇော်ဇော် အောင်သည် ကာလနှစ်ပါးလုံးတွင် အစီအစဉ် မရှိသူဖြစ်၏။ အနာဂတ် ကာလအတွက် အစီအစဉ် ကြိုတင်ပြောရဲသော အာဂလူမိုက်များ ရှိပါသေး သလား။ ဆယ့်နှစ်နာရီ သံချောင်းခေါက်သံကြားရ၏။ နေ့သစ်သို့ကူးပြီ။ ထိုနေ့သစ်တွင် ကျွန်ုပ်နေ၏။ မည်မျှကြာကြာနေရမည်ကို ပြောပြထားရန် ကျွန်ုပ် ငြင်းဆန်ရလိမ့်မည်။

x x x

ဆောင်းဦးတစ်ခါရောက်ပြန်ပြီ။ လေထဲမှာ လွင့်မျောလာတဲ့ပတ်မ သံ၊ စခွံသံ၊ သံပတ္တလားသံ၊ ကြေးနောင်သံတွေဟာ နှင်းရည်စက်တွေ ခိုတွဲလို့ ရင်ထဲကို ဝင်လာတယ်။ ဖြူဖွေးတဲ့မီးရောင်အောက်မှာ ထဘီနားဖြူ ဖြူကြီးဝဲလို့ပျံ့လို့။ အင်္ကျီမှာ ဘော်ကြယ်တွေ၊ သက်တံ့ရောင်တလက်လက် နဲ့၊ ပုဏ္ဏားကွယ်၊ ကတ္တီပါအစိမ်းစမှာ ညိုမှောင်တဲ့လှိုင်းရိပ်တွေ ထနေတယ်။ ပွဲခင်းဘေး အကြော်ဖိုဆီဒယ်အိုးထဲက အနံ့သင်းသင်းလေး၊ အေးမြနှင်းရည် နဲ့ စိုစွတ်တဲ့ မီးခိုးပြာပြာတွေ ဇာတ်စင်အထက်က မီးရောင်ထဲမှာ ပျံတက်နေ တယ်။ ကဗျာတွေ၊ အလှအပတွေ ရိုးတွင်းခြင်ဆီထဲ ဝင်နေကြတယ်။ ကပါ၊

ဆိုပါ။ ကတယ်ဆိုတယ်ဆိုတာ အနုပညာရှင်တွေရဲ့အလုပ်ပါ။ ကကြပါ၊ ဆိုကြပါ။ အဲဒါတွေအားလုံးကို ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာ ထည့်သိမ်းထားလိုက်မယ်။ ဘယ်တိုင်းပြည် ဘယ်လူမျိုးကမှ ဘာမှလုပ်ကိုင်လို့မရပါဘူး။ ဘယ်သူလာလို့မှ ဖျက်ဆီးလို့မရပါဘူး။ ဘယ်သူလာလို့မှ ပြောင်းလဲပစ်လို့မရပါဘူး မခင်ပျို။ ကဗျာများ၊ အလှအပများနှင့် မခင်ပျို။ ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာရှိသည်။

x x x

အငြိမ့်မင်းသမီး ယုဇနမခင်ပျို၊ ဆရာဝန်ဒေါက်တာမသီတာ နှင့် ဘာမှအသုံးမကျသော ဇော်ဇော်အောင်တို့ သုံးယောက် ကွယ်လွန်သွားကြသောအခါ သူတို့သုံးယောက် အသက်ရှင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။

ဆီလျော်သောခေါင်းစဉ်တပ်ပါ

[၁]

“လူဆိုသည်မှာ
အေးစက်သောလေထဲတွင်
ဝေ့ဝိုက်လွင့်တင်ခြင်းခံရသော စက္ကူစုတ်များ ဖြစ်၏။

အဲလရော့

[၂]

မြောက်ဥက္ကလာပမြို့အဝင် တစ်ခုသောနေရာတွင် ဆိုက်ကားဆရာ
မောင်ဇော်မြင့်နေသည်။ သူ့တွင် သားသမီးမြောက်ယောက်ရှိသည်။ အငယ်
ဆုံးကလေးသည် အသက်မြောက်လကျော်ကျော်ရှိပြီ။ ထိုအိမ်ထောင်စုကို
ဆိုက်ကားနင်းခြင်းဖြင့် မောင်ဇော်မြင့် ရှာကျွေးသည်။ သူ့မိန်းမသည်
အဝတ်လျှော်ခြင်း အတတ်ပညာကို မတတ်ကျွမ်းခဲ့သော အိမ်ထောင်စုများ
သို့ လိုက်လံအဝတ်လျှော်ခြင်းဖြင့် တစ်ဖက်က ဝင်ငွေကူရှာရသည်။

[၃]

ဆိုက်ကားဆရာမောင်ဇော်မြင့်တွင် ထူးဆန်းသော ဝါသနာတစ်ခု
ရှိ၏။ ထိုဝါသနာကား ဆိုက်ကားရပ်ထားစဉ် အနီးအပါး၌ တွေ့ရသော

စက္ကူစုတ်များကို ကောက်ယူကြည့်တတ်သော ဝါသနာဖြစ်၏။ ဝါသနာဆိုသည်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ အတော်အပြောရခက်သည်။

[၆]

တနင်္ဂနွေနေ့က စက္ကူစုတ်တစ်ခုကို ကောက်ယူကြည့်မိ၏။ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသောကြောင့် မောင်ဇော်မြင့် မဖတ်တတ်။ ဟိုဘက်သည်ဘက်နှစ်ခါလောက်လှန်ကြည့်ပြီး နားမလည်သောကြောင့် လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုစာရွက်ကို မောင်ဇော်မြင့် နားမလည်သော်လည်း ဤဝတ္ထုရေးသူ ဇော်ဇော်အောင်သည် အင်္ဂလိပ်လိုဖတ်တတ်သောကြောင့် နားလည်၏။ ထိုစာရွက်သည် ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုမှ ဆောက်ချာစာရွက်ဖြစ်၏။ Swing ဝီစကီ နှစ်ပက်၊ ခြောက်ဆယ့်ကိုးကျပ်။ ပုတ်(က)ချော(ပ)ဝက်သားစဉ်းကောကြော်၊ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ် ပြားရှစ်ဆယ်၊ ဒိန်ခဲပွဲကြီး၊ ဆယ့်ရှစ်ကျပ်၊ နောက်ထပ် Swing ဝီစကီနှစ်ပက်၊ ခြောက်ဆယ့်ကိုးကျပ်၊ မာတီနီ(အချို)နှစ်ခွက်၊ သုံးဆယ့်ခြောက်ကျပ်၊ ချစ်ကင်းအင်သဲဘတ်(စ်)ကက်၊ ကြက်ကောင်ကြော်၊ သုံးဆယ့်ခြောက်ကျပ်။ စုစုပေါင်း နှစ်ရာငါးဆယ့်ခြောက်ကျပ် ပြားရှစ်ဆယ်ဖိုး သောက်စားထားသော ငွေရပြေစာတစ်စောင်ဖြစ်သည်။ (ထိုစာရွက်ကို စာရေးသူ ဇော်ဇော်အောင် ဘယ်ကဲ့သို့တွေ့ရှိဖတ်မိသွားသနည်းဆိုသော မေးခွန်းသည် အဖြေမရနိုင်သောမေးခွန်းဖြစ်၏။) သို့သော် ထိုစာရွက်သည် ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုမှ ငွေရပြေစာဖြစ်သည်မှာ သေချာပါသည်။

[၅]

တနင်္လာနေ့က မောင်ဇော်မြင့် စက္ကူစုတ်တစ်ခုကို ကောက်ယူကြည့်မိပြန်သည်။ အင်္ဂလိပ်လိုရေးရုံမျှမက ဂျပန်စာလား၊ တရုတ်စာလား ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်စာတွေလည်း ပါ၏။ မောင်ဇော်မြင့် မဖတ်တတ်။ လွင့်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုစာရွက်သည် နိပွန်အီလက်ထရစ်ကုမ္ပဏီမှ တယ်လီဗီးရှင်းရုပ်မြင်သံကြားစက်အကြောင်း ရေးထားသော လက်စွဲစာအုပ်ငယ်မှ စာမျက်နှာတစ်မျက်နှာဖြစ်၏။ ဂျပန်လို ရေးထားသည့်စာသားက များသည်။ (စာရေးသူ ဇော်ဇော်အောင်သည် အင်္ဂလိပ်စာသာတတ်၍ ဂျပန်စာမတတ်

သောကြောင့် တယ်လီဗီးရှင်းကုမ္ပဏီ၏အမည်ဖြစ်သော NEC စာလုံး သုံးလုံးသာ ဖတ်တတ်သည်။ သို့သော် တယ်လီဗီးရှင်းလက်စွဲစာအုပ်မှပါသော စာသားမှန်းတော့သိ၏။)

[၆]

အင်္ဂါနေ့က မောင်ဇော်မြင့် စက္ကူစုတ်တစ်ခုကို ကောက်ယူကြည့်မိသည်။ စာတွေက အင်္ဂလိပ်လို၊ မနေ့ကတွေ့သော စာရွက်ထဲကစာမျိုး (ဂျပန်စာ)တွေလည်း ပါ၏။ မောင်ဇော်မြင့် မဖတ်တတ်။ သို့သော် သည်တစ်ခါတော့ လွင့်မပစ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစက္ကူစုတ်တွင် မော်တော်ကားပုံ လှလှကလေးတစ်ပုံပါသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုကားပုံမျိုး မောင်ဇော်မြင့် မြင်ဖူးသလိုလိုတော့ ရှိ၏။ သိတော့မသိ။ မောင်ဇော်မြင့်သည် သူတို့ဆိုက်ကားရှေ့ခုံကူရှင်ကို လှန်လိုက်၏။ အတွင်းက သစ်သားခင်း။ သစ်သားခင်းမှ ပျဉ်တစ်ချပ်ကို လှန်လိုက်၏။ အတွင်းက တိုလီမိုလီထည့်သော အံ၊ မော်တော်ကားရုပ်ပါသော စက္ကူစုတ်ကို အသေအချာဖြန့်သပ်၍ ထိုအံထဲ ထည့်သည်။ အံကိုပြန်ပိတ်။ ကူရှင်ကိုပြန်ချ။ အိမ်ရောက်လျှင် သူ့ခေါင်းရင်း ကျူထရံမှာ အလှကပ်ထားရန် မောင်ဇော်မြင့်ရည်ရွယ်၏။ ထိုမော်တော်ကား၏ အမျိုးအမည်ကို မောင်ဇော်မြင့်မသိသော်လည်း စာရေးသူ ဇော်ဇော်အောင် သိ၏။ ထိုကားသည် မစ်ဆူဘီရှီဂဲလင့်ဆစ်(ဂ) မာ ငွေရောင်ကားကြီးဖြစ်သည်။

[၇]

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ ကြာသပတေးနေ့၊ သောကြာနေ့ သုံးရက် မောင်ဇော်မြင့်ဖျား၍ ဆိုက်ကားမထွက်။ အံ့နာ ဦးကျင်းဟိုက်က ဘုမ္မာလမ်းသွယ်ထဲမှ စိန်မြင့်ဆိုသော သူငယ်ကလေးကို ဆိုက်ကားပေး၍ အထွက်ခိုင်းသည်ဟု သိရ၏။ ဖျားရုံမျှမက ကိုယ်လက်တွေ့ပါ ကိုက်ခဲနာကျင်လှသောကြောင့် အတော်ခံလိုက်ရသည်။ ကိုးပါးဆေးနှင့်ပျောက်၍ စနေနေ့ဆိုက်ကားပြန်ထွက်သည်။ အနည်းငယ် မောနေ၏။

[၈]

စနေနေ့က မောင်ဇော်မြင့် စက္ကူစုတ်တစ်ခု တွေ့ပြန်သည်။ ကောက် ယူကြည့်ပြန်၏။ မြန်မာလိုရေးထားသောကြောင့် မောင်ဇော်မြင့်ဖတ်တတ် ၏။ ဖတ်၏။ ဘာမှသူနားမလည်။ ဖတ်တတ်သော်လည်း နားမလည်သော စာများ ရှိပါသေးသလားဟု သူစဉ်းစားမိ၏။ လေးငါးကြောင်းလောက် ဖတ်ပြီး လွင့်ပစ်လိုက်ပြန်၏။ ထိုစာကို မောင်ဇော်မြင့် နားမလည်သော် လည်း စာရေးသူဇော်ဇော်အောင် နားလည်၏။ ထိုစာမှာ ဤသို့ဖြစ်၏...။

... ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ် ရုရှစာပေလောကတွင် အိတ်ဇစ်တင်ရှယ်လစ် ဇင်းအရိပ်အငွေ့သန်းသော ဂန္ထဝင်မြောက်လက်ရာနှစ်ခုပေါ်ခဲ့၏။ ယင်းတို့မှာ အိုင်ဗင်အိလိရစ် ကွယ်လွန်ခြင်းဟူသော တော်လ် စတိုင်း၏ဝတ္ထုနှင့် ဖခင်များနှင့်သားများဟူသော တာဂျီနက်၏ ဝတ္ထုတို့ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သဘောအရပြောရလျှင် အကြီးကျယ်ဆုံး အိတ်ဇစ်တင်ရှယ်လစ်စာရေးဆရာကြီးမှာ ဒေါ့စတို ယက်စကီး(1821-81)ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး၏ ကာရမာဇော့ ညီအစ်ကိုများနှင့် မြေအောက်မှမှတ်စုများဟူသော လက်ရာနှစ်ပုဒ် တွင် အိတ်ဇစ်တင်ရှယ်လစ်ဇင်းကို....။

(ထိုစာသားများကို ဇော်ဇော်အောင် နားလည်သော်လည်း မသိ။)

[၉]

ဘယ်နေ့ဟု မမှတ်မိ။ လူနှစ်ယောက်ကို နှစ်ကျပ်တန်ခရီးတစ်နေရာ လိုက်ပို့ရာတွင် ငွေအစိတ်ရလိုက်၏။ သည်ကိစ္စလည်း သိပ်မဆန်း။ မကြာ ခဏ ဤသို့ မတန်တဆရတတ်၏။ မောင်ဇော်မြင့် အိမ်အစောကြီးပြန် သည်။ လမ်းထိပ်မှာ စက်ဘီးပေါ်တွင်တင်၍ရောင်းသော ထီဆိုင်ကို တွေ့ ၏။ စက်ဘီးကယ်ရီယာပေါ်မှာ တင်ထားသော ကက်ဆက်က သီချင်းသံ ထွက်နေ၏။ မွေးနေ့မင်္ဂလာ၊ မွေးနေ့မင်္ဂလာ၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်သီချင်း ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရွှေသူဌေးထီဆိုင်မှ ထီတစ်စောင်ထိုးခဲ့၏။ အတိတ် ဘာရေးရမှန်းမသိ၍ သည်အတိုင်း ယူလာသည်။ ထီလက်မှတ်နှင့်အတူ စိတ်ကူးများကိုပါ ယူလာခဲ့သည်။

[၁၀]

မောင်ဇော်မြင့် အိမ်ပြန်ရောက်၏။ အငယ်ဆုံးသမီးလေးက တဝါး
 ဝါးငိုနေသည်။ ဗိုက်နာတာလား၊ သံထိုးလို့လား၊ မအေ ဘာအစားမှား
 သလဲ။ ညနေကျမှ လမ်းထိပ်ဆေးခန်း သွားပြမည်။ သူ့မှာ ငွေနှစ်ဆယ့်သုံး
 ကျပ်ရှိ၏။ သမီးကို လှမ်းကြည့်၏။ မည်းမည်းပိန်ပိန် ဗိုက်ပူနံ့ကားကလေး
 နှင့်။ ထီဆိုင်တုန်းက သီချင်းသံ သူ သတိပြန်ရ၏။ မွေးနေ့မင်္ဂလာ၊ မွေးနေ့
 မင်္ဂလာ။ နာမည်မပေးရသေးသော သူ့သမီးလေး မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲလုပ်မည်။
 တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဒံပေါက်ထမင်းကျွေးမည်။ ဒူးယားနှင့်ရေခဲမုန့်ပါ ပါဠိ
 မည်။ နာမည်။ သည်ကောင်မကို အခုထိ နာမည်မပေးရသေး။ နာမည်။
 နာမည်။ နာမည်ကောင်းကောင်း လှလှ ခေတ်ဆန်ဆန်ပေးရမည်။ နာမည်
 ကြားဖူးသမျှ၊ ဗဟုသုတရှိသမျှ၊ နာမည်၊ နာမည်။

[၁၁]

မောင်ဇော်မြင့်သည် သူ့သမီးလေးကို မမသူဇာဖြူဖြာ၊ ကလျာနွဲ့
 နှင်းဖြူ... ဟု စိတ်ထဲက နာမည်ပေးလိုက်၏။

[၁၂]

ဒါပဲတတ်နိုင်တယ် သမီးရယ်။ ။

မပျော်ပိုက်တော့ပြီဖြစ်၍

သိပ်ဆူသည်။

လောကမှာ
 မခံနိုင်ဆုံးအရာကား
 ဆူညံခြင်း အသံဗလံများပင်
 ဖြစ်တော့သည်။
 ဆူညံခြင်းကို
 မည်သူစတင်
 တီထွင်ခဲ့သနည်း။
 လောက၏ အကျိုးကို
 ဖြစ်ထွန်းစေသော
 တီထွင်မှုတစ်ခုခု
 စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူကို
 ဆုငွေပေးသည်
 ကြားဖူး၏။
 သည်ဆူညံခြင်းကို
 စတင်တွေ့ရှိသူ
 သို့မဟုတ် တီထွင်သူကို
 ဘယ်လိုလုပ်ပစ်ရမည်လဲ။
 ပင်ကိုသဘာဝကိုက
 နားအေးပါးအေး
 နေချင်သူဖြစ်ခဲ့၏။

သို့သော်
 ဘဝထဲရောက်လာမှတော့
 မှတ်မိသလောက်
 သိတတ်သည့်အရွယ်ကစ၍
 နားအေးပါးအေး
 မနေခဲ့ရပါ။ ဘယ်သူလဲဟု
 အသေအချာမမှတ်မိ။
 ဘဝဆိုတာ
 လှုပ်ရှားရုန်းကန်ခြင်းပါပဲ။
 ဆိုပြီး
 သူ့ကို ခပ်ငယ်ငယ်က
 လူတစ်ယောက်က
 မြှောက်ပေးခဲ့သည်။ ဘဝထဲမှာနေဖို့
 မောလိုက်ရတာ
 ဘဝအမောတွေဆိုပြီး
 မတ်တတ်က
 ဗုန်းဗုန်းပစ် လဲကျလုမတတ်
 လှုပ်ရှားရုန်းကန် ခဲ့ရသည်။
 သည်တုန်းကလည်း
 အသံတွေဆူညံလို့ပါပဲ။
 လူတွေရဲ့ ခြေသံ၊
 ရယ်သံ၊ ငိုသံ၊
 စိတ်ဆိုးသံ၊ ဟန်ဆောင်သံ၊
 လိမ်ပြောသံ၊ ထမင်းအိုးဖုံးဖွင့်တဲ့အသံ၊
 ပန်းကန်ဆေးတဲ့အသံ၊
 ထမင်းလုံးတစ်စေ့
 ကြမ်းပြင်ပေါက်က
 အောက်ကျသွားတဲ့အသံ။

စာအုပ်ထဲက
 စာလုံးတွေ
 ခိုတစ်အုပ်လန့်ပျံသလို ဝုန်းခနဲ
 ပျံထွက်သွားတဲ့အသံ၊
 ငေါက်လိုက်တဲ့အသံ၊
 ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သွားတဲ့အသံ၊
 ကျောကုန်းကို
 လက်ဖဝါးနှင့်သပ်လိုက်တဲ့အသံ၊
 ခေါင်းပေါ်တက်နင်းသွားတဲ့အသံ၊
 အပေါ်ထပ်က
 ကြေးစည်သံ၊ ဘောက်(စ)ပန်နာနဲ့
 တအားလှည့်ကျပ်လိုက်လို့
 နပ်တိုင် ထောက်ခနဲ
 ကျိုးသွားတဲ့အသံ၊
 ဆူညံနေလိုက်တာ။
 အခုတော့ တော်လောက်ပါပြီ၊
 အလုပ်က အနားယူပြီး
 ပင်စင်လစာလေး
 ဆုကြေးကလေးနှင့်
 နားအေးပါးအေး
 တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ
 တော်လောက်ပါပြီလေ။

x x x

ဘယ်ဘက်အခန်းကလူ
 သိပ်ဆူသည်
 သတင်းစာ
 အကျယ်ကြီးအော်ဖတ်လေ့ရှိ၏။

ပြည်တွင်းပြည်ပ သတင်းအကုန်။
ဆောင်းပါး၊ နာရေးကြော်ငြာ၊
စေ့စပ်ခြင်း၊ လက်ထပ်ခြင်း၊
နာမည်ပြောင်းခြင်း၊ စာအုပ်ကြော်ငြာ၊
တိပ်ခွေကြော်ငြာ၊ ရုပ်ပြကြော်ငြာ၊
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ပွဲ တီးဝိုင်းကြော်ငြာ၊
အကုန် အကုန်။
ဘာတစ်ခုမျှမကျန်။
အကုန်ဖတ်သည်။
အကျယ်ကြီးအော်ဖတ်သည်။
သတင်းစာဖတ်သံ၊
တစ်ချိန်လုံး ကြားနေရ၏။
တစ်စောင်လုံး
ကုန်သွားလည်း ပြန်ဖတ်၏။
ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဖတ်၏။
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်၏။
တစ်ချိန်လုံး
ကြားနေရသည်။
သိနေရသည်။ သိပ်ဆူသည်။

x x x

ညာဘက်ခန်းက

လူသည် စကားနည်း၍
အလွန်အေးသည်။
သတင်းစာ အော်မဖတ်တတ်၊
သို့သော် ခက်နေသည်က
ထိုလူသည် တစ်နေ့လုံး
ပစ္စည်းတွေ ဟိုရွှေ့ သည်ရွှေ့။

လုပ်တတ်၏။
 မ၍ရွှေ၏။ တွန်း၍ရွှေ၏။
 ဆွဲ၍ရွှေ၏။
 ခုတင်၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊
 သေတ္တာ၊ ကြောင်အိမ်၊ ရေအိုးစင်၊
 ဖျာလိပ်၊ ပစ္စည်းတွေကို
 တစ်နေရာက တစ်နေရာသို့
 အမြဲရွှေ့နေ၏။ တစ်နေ့လုံး ရွှေ့သည်။
 နေ့တိုင်းရွှေ့၏။
 ထိုမျှမကသေး။ တူတစ်လက်နှင့်
 နံရံပေါ်မှာ တိုက်တွေပေါ်မှာ
 တခုံးခုံးနှင့်
 သံချောင်းတွေရိုက်နေ၏။
 အိမ်ဆိုသည်မှာ ပစ္စည်းချိတ်စရာ
 ခြင်ထောင်ကြိုးတန်းစရာ
 သံချောင်းရိုက်ရစမြဲပါပဲ။
 သို့သော် နေ့တိုင်းရိုက်၏။
 တခုံးခုံးရိုက်၏။
 တစ်ချိန်လုံးရိုက်၏။
 ပစ္စည်းရွှေ့သံနှင့် သံရိုက်သံတွေ
 သိပ်ဆူသည်။

x x x

သုံးခန်းတွဲအိမ်ကလေးမှာ
 အလယ်ခန်းကိုမှ
 ရွေး၍ငှားမိပေသကိုး။ စတုန်းကတော့
 သူ့လိုပဲ

အသက်ကြီးကြီး ပင်စင်စား
 အဘိုးကြီးတွေဟု သိရ၍
 အဆင်ပြေလိမ့်မည် ထင်ခဲ့သည်။
 အခုတော့၊

x x x

သူ့အခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
 လမ်းဟိုဘက်က အိမ်မှာလည်း
 မြင်နေရ၏။ ကြားနေရ၏။
 မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်ကလူသည်
 သူ့အကြောင်းကို
 သူ့သိပ်ပြော၏။ ဘယ်တုန်းက
 ဘာလုပ်ခဲ့တာ၊
 အဲဒီတုန်းက ဘယ်လို
 အခုဘာတွေလုပ်နေတာ
 ဘယ်လိုလုပ်နေတာ
 လုပ်သမျှလည်း
 အကောင်းတွေချည်းပဲ။
 အမှန်တော့ သူ့ကို
 လာပြောနေခြင်းတော့ မဟုတ်။
 သူ့အိမ်မှာ သူ့ဘာသာနေပြီး
 လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို
 ဆီးနှုတ်ဆက်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊
 ဘယ်ကပြန်လာသလဲ၊ လာထိုင်ပါဦး၊
 ရေနွေးသောက်ပါဦး၊ ခေါ်ပြီး
 သူ့အကြောင်းတွေ
 သူ့ပြောပြခြင်းသာဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြားနေရ၏။
ကြာတော့ နားထဲမှာ ဆူလာသည်။

x x x

နောက်ဖေးအိမ်ကလူ။

သူ့အိမ်နောက်ဖေး
ရေကပြင်ကထွက်လိုက်သောအခါ
နောက်ဖေးလမ်းကြားနှင့်ကပ်လျက်
တစ်ဖက်လမ်းကအိမ်၏
ရေကပြင်မှာ လူတစ်ယောက်။
ထိုလူက သူ့ကို
တွေ့တိုင်း ပြုံး၍ပြုံး၍ပြ၏။
စကားတော့ တစ်ခွန်းမှမပြော။
ပြုံး၍ပြုံး၍သာပြ၏။
ထို့ပြင် ထိုလူသည်
အဝတ်အစားသစ်
တစ်နေ့အကြိမ်များစွာလဲ၍
ဝတ်တတ်၏။ အကျီလုံချည်
အလွန်ပေါ့သူဖြစ်သည်။
နောက်ဖေးကပြင်သို့
ထွက်လိုက်တိုင်း
ဟိုလူကိုတွေ့ရ၏။
တစ်ခါတွေ့လျှင်
အကျီလုံချည်တစ်မျိုး
တွေ့တိုင်း သူ့ကိုပြုံးပြုံးပြ၏။
ကြာတော့
အဝတ်အစားခဏခဏ
လဲဝတ်တတ်သော

ထိုလူ၏အပြုံးသည်
ဆူညံလာတော့၏။
နားမခံသာတော့။

x x x

သူ အိမ်ပြောင်းတော့မည်။
ပြောင်းဆို အခုပြောင်းတော့မည်။
အိမ်ရှင်တွေက တခြားမှာနေ၏။
နောက်မှ စပေါ်ငွေ
တောင်းယူတော့မည်။
အခုပြောင်းသွားကြောင်း
သိရုံ စာရေးခဲ့မည်။
စာရေးဖို့ သူ စဉ်းစား၏။
ဆူလို့ပြောင်းသည်ဟုပြောလျှင်
တစ်ဖက်လူတွေ
ထိခိုက်လိမ့်မည်။
ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မပြောလို။
သူပျော်လို့
ပြောင်းသွားသည်ပဲထားတော့။
ဘယ်ကစရေးရမည်လဲ။
ဤအိမ်တွင် မပျော်ပိုက်တော့ပြီဖြစ်ပါ၍
သိပ်မကောင်း။
စာရွက်ကို လုံးချေပစ်လိုက်၏။
နောက်မှပဲ ကြည့်ပြောတော့မည်။
သိပ်များများစားစားမရှိသော
သူ့ပစ္စည်းပစ္စယတွေ
စုထုပ်၏။ မကြာခင် ပြီးသွားသည်။
အထုပ်ငါးထုပ်၊ သံသေတ္တာတစ်လုံး

မဟာမြတ်မုနိပုံတော်
 ကားချပ်တစ်ချပ်၊ သည်လောက်ပါပဲ။
 ဘယ်သွားရပါ။
 အထုပ်တွေကြည့်စဉ်းစားသည်။
 ငါ ဘယ်သွားမလဲ။ သူ့စဉ်းစားသည်။
 အတော်ကလေးကြာသောအခါ
 သူ့ဘာသာတစ်ယောက်တည်း
 ပြုံးမိသည်။ ငါဘယ်သွားမလဲ။
 အထုပ်တွေကြည့်၍
 အသံထွက်ရယ်မိသည်။
 အတော်ကြာကြာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်
 ရယ်မိ၏။ အရယ်ရပ်လိုက်သည်နှင့်
 တစ်လောကလုံး အသံဗလံတွေ
 တိတ်သွားသည်။ တစ်ခါထပ်၍
 ရယ်ပြန်၏။ ရယ်ရင်း
 သူ့အထုပ်တွေ သူပြန်ဖြေ၏။

x x x

သည်လိုနှင့်
 သုံးခန်းတွဲ အလယ်ခန်းတွင်
 နေသော
 အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ်
 မော်တော်ကားစက်ပြင်ဆရာဟောင်း
 အငြိမ်းစားမကောင်းနစ် ဦးဇော်မြင့်
 အိမ်မပြောင်းဖြစ်။
 အသံဗလံတွေကြားမှာ ဆက်နေ၏။ ။

နိုင်တဲ့လူ အကုန်ယူသွားသည်

The Winner takes it all.

ABBA

တောင်စောင်းအပြန်သည် နိမ့်လျှောဆင်းသွား၏။ ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာတွင် အနိမ့်အဝှမ်းသည် ကော့ပျံမြင့်တက်၍သွားသည်။ ရှေ့တူရူကို ငေးမောမေ့ကျန်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ မည်မျှကြာသွားသည် မသိ။ ပြန်ပြောခြင်း၊ အတားအဆီး အဖိအနှိပ်မရှိခြင်း၊ ကျယ်ဝန်းခြင်းတို့ကို ရင်မောစွာခံစားရ၏။ ရှေ့တူရူမှာ လှိုင်းထန်နိမ့်မြင့်မို့မောက်ပြေလျောသွားသော တောင်များ၊ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထိ တောင်စဉ်လှိုင်းသည် တည်ရှိနေ၏။ စိတ်ထဲမှာတော့ ထူးဆန်းနေသည်။ တောင်လှိုင်းလွင်ပြင်မှာ ပြောင်ချောလွန်းသည်။ ဗလာဖြစ်လွန်းသည်။ အရာဝတ္ထုမဲ့လွန်းသည်။ သစ်ပင်မဆို ထားနှင့် မြက်ကလေးတစ်မျှင်၊ ရေညှိကလေးတစ်ကွက်မှ မတွေ့ရ။ ဝါညှိရောင်ကျောက်သားများသာ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘာမှမရှိ ဗလာပြောင်ချောနေသော ကျောက်တောင်များ ရှိပါကလား။ ထိုကျောက်တောင်များသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထိ မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြန့်စွာ တည်ရှိတတ်ပါကလား။ အတားအဆီးမဲ့သော ကျောက်တောင်ကွင်းပြင်ကို ကြည့်မိပြန်၏။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဆက်သွားပါ။ ဆက်သာသွားပါ။ အခုဆက်သွားသောအလုပ်ကို လုပ်ပါ။ အချိန်ကျလာလျှင် ထိုအလုပ်မှတစ်ပါး အခြားအလုပ်ရှိနေခဲ့ပါလျှင် ဘာလုပ်ရမည်ကို အလိုလိုသိလာလိမ့်မည်ဖြစ်သော်လည်း အချိန်မကျသေးမချင်း ထိုအချိန်ကို စောင့်၍စောင့်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မစောင့်ချင်သည်

ဖြစ်စေ၊ စောင့်၍ ထိုအချိန်ကျလာလျှင် အကယ်၍ တခြားအလုပ်ရှိနေခဲ့ပါလျှင် ဘာလုပ်ရမည်ကို အလိုလိုသိလာပါလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။

ခင်မောင်ရင်ပေးထားသော (Herman Hesse)၏ “အရှေ့ဘက်သို့ခရီး” ဆိုသော ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ဖူးသည်။ ဝတ္ထုဆိုသည်မှာ ဘာကိုဘယ်လိုရေးထားသလဲ။ သုတလား၊ ရသလား၊ သုတရသလား။ သည်မေးခွန်းတွေ အစကတည်းက မှားနေ၏။ သုတဆိုတာ မရှိဘူး။ သုတရသဆိုတာ မရှိဘူး။ ရသတစ်ခုပဲရှိသည်။ ကိုယ်မသိသော အကြောင်းအရာကို ဘာမှမသိပါဘဲနှင့် ဝင်ဝင်ပြောသောသူတစ်ယောက် လာနေသည်။ သူ့အကျိုးကျေးပေါ်မှာ “ရှက်ဖွယ်” ဟူသော စာလုံးနှစ်လုံး ပန်းထိုးချည်အနီနှင့် လှပစွာရက်ဖောက်ရေးထိုးပေးလိုက်ကြပါ။ လောကကြီးမှာ အရယ်ရဆုံးဟာသ တမြန်နေ့က ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ သိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ အမှန်စင်စစ် ဘယ်သူမှ ဘာမှသိကြသည်မထင်ပါ။

ပြာသောကောင်းကင်နှင့် ဖြူဆွတ်နုသောတိမ်တိုက်တို့ ပွတ်တိုက်ရွေ့လျားသံသည် ကျယ်လောင်လှချေ၏။ တိမ်တိုက်များ ရွေ့လျားသံသည် ရက်စက်ပွင့်လင်းနေသည်။ ထိုအသံကို နားမခံသာပါ။ နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်၍ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ရှေ့သို့ အားသွန်ပြေးထွက်ခဲ့ရသည်။ တောင်ကမူပေါ်မှာ သံမဏိဗိရိတစ်လုံး ရှိနေသည်။ အဆင့်သုံးဆင့်ပါ၏။ ရင်ခေါင်းလောက်မြင့်သည်။ အပေါ်ဆုံးဆွဲအံကို ဆွဲဆောင့်ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ အံဆွဲအောက်မှ ဘီးလုံးငယ်ကလေးများ သံဘောင်မြောင်းတစ်လျှောက် ပွတ်တိုက်ရွေ့လျားသွား၏။ ပြန်ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ ပြန်ဖွင့်သည်။ ပြန်ပိတ်၏။ သံမဏိအံဆွဲများ၏ ဖွင့်သံပိတ်သံသည် နားထဲမှာ လွန်စွာ ကြည်နူးအေးမြလှပါသည်။ အချိန်မည်မျှကုန်သွားသည် မသိပါ။ အံဆွဲသုံးဆင့်ကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်၊ ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်ရင်း ကိုယ်မပိုင်သောလောက၏အချိန်များကို ကုန်လွန်သွားစေခဲ့ပါသည်။ အချိန်အတော်ကြာသွားပြီထင်သည်။ အံဆွဲ ဖွင့်သံပိတ်သံများသည် နေ့နှင့်ညအကူး အမှောင်ကျဆင်း ဆိုင်းအုပ်လာသလို ဖြည်းညင်းစွာ၊ သိမ်မွေ့စွာ၊ လှပစွာ တစ်ကိုယ်လုံးအပေါ်သို့ ကျဆင်းအုပ်ဆိုင်းလာနေပါသည်။ သာယာလိုက်တာ၊ လှပလိုက်တာ၊ ကြည်နူးလိုက်တာ၊ ရင်ထဲမှာ နှင်းမှုန်

တွေ တဖွားဖွားလွင့်နေသည်။ သိတယ်ဆိုတာဟာ ဘာလဲ။ အမှန်စင်စစ် သိပ်မသိကြပါ။

လူသည် လောကအတွင်းသို့ ပစ်ချခံလိုက်ရသော အထီးကျန် သတ္တဝါဖြစ်သည်။ ဖြစ်လာပြီဆိုကတည်းက အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့နေသည်။ လောကထဲမှာ ထိုသို့လျှင် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ၊ အထီးကျန်စွာ တစ်မိမိပြင် ပြင်လောကထဲမှာ၊ သူစိမ်းများ၏အလယ်မှာ ဖြစ်တည်လာခြင်းသည် ကောင်းချီးမင်္ဂလာတစ်ပါး မဟုတ်။ သူ့အသက်ရှင်တည်ရှိနေသော လောက ထဲမှာ ထိုလောကနှင့် အဆက်ပြတ်၍နေရသည်ဟု လူအချို့က ပြောကြား ခဲ့သည်။ မကြိုက်ပါ။ သိပ်မကြိုက်လှပါ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ဘာမှမသိဘဲ နှင့်တော့ အယူအဆတစ်ရပ်၊ ဒဿနတစ်ရပ်ကို သိသလိုလို မလုပ်ချင်ပါ။ ဆစ်ဇီဖတ်ဆိုသူသည် ကျောက်တုံးကြီးကို တောင်ပေါ်သို့ လှိမ့်တင်နေစဉ် ဇော်ဇော်အောင်သည် ဤဝတ္ထုကို သူခံစားအာရုံရသလို ရေးနေ၏။ ဘယ်သူမှ ဘာမှပြောရန် မရှိပါ။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဤဝတ္ထု ၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရှာဖွေစူးစမ်း ဖို့ ကြိုးပမ်းလျှင် သူ့တာဝန်သာ ဖြစ်၏။ ရေးသူနှင့်မဆိုင်ပါ။ ရှာတွေ့သွား ပြီဆိုလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ရှာမတွေ့ဟု ဆိုလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ရေးသူက ဘာမှပြောရန် အကြောင်းမရှိပါ။ ရေးသူသည် သူ ခံစားအာရုံ ရသလို ရေးထားခြင်းကို သဘောမပေါက်သမျှ၊ ဒဿနတစ်ရပ်ကို မသိဘဲ နှင့်ဟူသော စကားရပ်သည် မသိသေးသမျှဟု ဆိုလိုသည်လား။ ဘယ် တော့သိမည်လဲ။ အမှန်စင်စစ် ဘယ်သူမှဘာမှမသိကြသည့်အထဲတွင် ဇော်ဇော်အောင်သည် အာရုံခံစားသူသာဖြစ်၏။ သစ်သားပေတံ၊ ဝါးပေတံ၊ ပလတ်စတစ်ပေတံ အားလုံး အမှိုက်ပုံးထဲထည့်ထားပါ။

အဝေးအရပ်မှ ပျံ့လွင့်လာသော တီးတိုးသံသည် သစ်ပင်များ၊ မြက် ပင်များ၊ ရွက်ခြောက်များ၊ ကင်းမဲ့လပ်ဟာသော ပကတိပြောင်ချောတောင် ကုန်းများ၊ ထူးဆန်းသောအရောင်ဖြင့် စိမ်းလန်းစေ၏။ စိမ်းလန်းသော အရောင်ဆိုသည်မှာ နီရဲသောအရောင်မဟုတ်။ နီရဲသောအရောင်မဟုတ် ခြင်းသာ သိရ၏။ စိမ်းလန်းသောအရောင်ဆိုသည်မှာ ဘာလဲဟု တကယ် မသိရ သိဖို့မသိဖို့ကို အပထား၊ ထူးဆန်းသောအရောင်ဖြင့် မီးစုန်းတောက်

သလို စိမ်းလန်းနေသော ကျောက်သားတောင်ကုန်းလွင်ပြင်ကို ဆက်ဖြတ်
ရပါလိမ့်မည်။ ဆက်၍ဖြတ်နေရပါသည်။ ဗျိုင်းဖြူများသည် ကျက်သရေ
ရှိစွာ ကောင်းကင်ကိုဖြတ် ပျံသန်းနေကြသည်။ အရေးအကြီးဆုံးက ကိုယ့်
အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ပဲဖြစ်သည်။ လူသားတစ်ရပ်လုံး ကောင်းကျိုးအတွက်
အသက်ရှင်နေထိုင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် စစ်မှန်သော ဖြစ်တည်
မှုဟူ၍ မှတ်ယူအပ်ပေသည်။ ကဗျား၏ ဖြစ်တည်မှုအဓိကဒဿနကိုမျှ ဌာန်
ကုန်အောင် မလေ့လာဖူးဘဲ ကြည်အေးကဗျာသုံးပုဒ်၊ ဝတ္ထုလေးပုဒ်လောက်
ဖတ်ပြီး ထင်ရာတွေ့စွတ်ပြောနေလျှင် ဘာပြောစရာလိုပါသနည်း။ လူကြီး
မင်းများ လက်ခုတ်တီးပါ။ ကဗျားက ဆုတ်လို ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဖြစ်တည်မှုအဓိက
ဝါဒဆန်သော အတွေးအခေါ်များသည် လုံးဝမှားယွင်း၍ လုံးဝလက်မခံ
နိုင်ပါကြောင်း အပြတ်ကြေညာခဲ့သည်။ တေပေလေလွင့် စိတ်ကစားချင်
သော ကောင်မလေးတစ်ယောက် အချိန်တန် အိမ်ပြန်ပါလိမ့်မည်။ ဝန်နှင့်
အားကို မချိန်ဆဘဲ လေးလံပြည့်ဖောင်းနေသော ဒဿနထုပ်ကြီး သူခေါင်း
ပေါ် တင်မပေးလိုက်ကြပါနှင့်။ လူသတ်မှုအတွက် ထားရှိသော ပုဒ်မသည်
၃၀၂ ဖြစ်သည် ဆိုပါလျှင် အတွေးအခေါ်သတ်မှုအတွက် ပုဒ်မသည် သုံး
ကုဋေနှစ်ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်းရှိ၏။ သူတို့ ဘယ်သွားနေကြသည်လဲ။

တောင်ကုန်းစွယ်မှာ မြင်းဖြူတစ်ကောင် တွေ့ရပြန်ပါသည်။
ကကြိုးတန်ဆာ ဘာမှမပါသော မြင်းဖြူကြီးသည် ငွေရောင်တဖိတ်ဖိတ်
တောက်ပနေ၏။ လည်ဆံမွေးများသည် ရေတံခွန်များ စီးသွန်ဖြာကျနေ
သည်နှင့် တူသည်လား၊ ဆည်းဆာ၏ ကျနေရောင်သည် ပြောင်လက်သော
ကျောက်ကုန်းပေါ်မှတစ်ဆင့် မျက်လုံးထဲသို့ဝင်၏။ အလှအပဆိုသည်မှာ
မျက်လုံးထဲမှာသာ ရှိသည်။ မြက်ပင်၊ သစ်ပင် တစ်ပင်မျှမရှိသော တောင်
ကုန်းပေါ်မှာ မြင်းဖြူကြီးသည် စိမ်းလန်းသောမြက်များကို စားနေ၏။ ထို
မြင်းဖြူကြီးသည် ကြည့်နေရင်းမှာပင် အဝါရောင်တောက်ပသော မြွေ
တစ်ကောင်ဖြစ်၍သွားသည်။ အထင်လား၊ အမြင်လား ခွဲခြားမသိနိုင်
ကလေးမှာပင် အရှေ့ကောင်းကင်မှ ထောပတ်ရောင်တောက်သော လ
ထွက်လာသည်။ လရောင်အောက်တွင် အရာအားလုံး၊ ကမ္ဘာအားလုံး
မေတ္တာဓာတ်ကို ရ၏။

အိပ်ချင်မှု၊ နွမ်းနယ်မှုတို့ဖြင့် လေးလံနေသော မျက်လုံးများသည် တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှ ခံစားမှုများကို ပြန်လည်ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။ ခံစားမှု ဝါဒီတစ်ဦးဖြစ်ရခြင်းအတွက် ရှက်ဖွယ်ရာဟု မယူဆပါ။ ရင်ထဲကအရာ ကို ဘယ်သူမှ ဘာမှလုပ်၍မရ။ လေးတွဲသောရနံ့များသည် ဒေါနပန်း၏ ရနံ့များဖြစ်ကြောင်း ခံစားသိရှိလိုက်ရသည်။ လေထဲမှာ ကျောက်သား မျက်နှာပြင်၏ ချောမွတ်မှုများ ပျံတက်နေသည်။ ချောမွတ်သောရနံ့များ သည် ဒေါနပန်းများ၊ လရောင်ခြည်များနှင့် ယှက်ထွေးလျက် ကောင်းကင် မှာ တွဲလွဲဆွဲ၍ချိတ်နေသည်။ အဝေးဆုံးမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှာ လရောင်ခြည် သည် အလှဆုံးဖြစ်တော့သည်။ ဘယ်ဆီဟု မသိရသော အရိပ်တစ်ခုမှ တယောသံများ ပြေးလာနေသည်။ အသံများ ပြေးလွှားရင်း ဒေါင်လိုက်၊ အလျားလိုက် ပျံသန်းကာ သံဆန်ခါကွက် လှောင်အိမ်တစ်ခုကို ရက်လုပ် လိုက်ကြ၏။ လေထဲမှာ တယောသံ ဆန်ခါကွက်လှောင်အိမ်ကြီးသည် ဖြည်းညင်းစွာ လာနေ၏။ အံ့ဩရန် အချိန်မရလိုက်ဘဲ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ထိုလှောင်အိမ်တွင်းသို့ သက်ဆင်းကျရောက်သွားသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ စိတ်ကအပြင်ဘက်မှာ ကျန်ရစ်၏။ အေးစက်ကြမ်းရှုသောတောင်ကုန်း၊ ကျောက်သားပြင်ပေါ်မှာ စိတ်သည် ခြေပစ်လက်ပစ် မောဟိုက်ကျန်ရစ် သည်။ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် တယောသံဆန်ခါကွက်လှောင်အိမ်ကြီး သည် ဟိုအဝေးသို့ ပြေးထွက်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကိုသယ်ဆောင်ကာ ပျောက်ကွယ် သွား၏။ မောလိုက်တာ။ အေးမြလိုက်တာ။ ကောင်းလိုက်တာ။ လရောင် ခြည်သည် ပြန့်ကျဲနေသော အလင်းစက်များအဖြစ် စုစည်းကာ စိတ်ကို ရစ်ပတ်ဖုံးအုပ်လိုက်။ တစ်ခဏချင်းပျံတက်ကာ ကောင်းကင်ထက်က တိမ်တိုက်ငယ်တစ်ခုအပေါ်သို့ ပို့ဆောင်လိုက်သည်။

တောင်တန်းကျောက်သားပြင်ကို အမြင့်ဝေးဝေးမှ ရေးရေးမြင်ရ သည်။ လရောင်ခြည်ပင်လယ်ထဲမှာ မည်းနက်သောအရိပ်ကျွန်းများ ကွက်တိကွက်ကျားဖြစ်နေ၏။ ကျောက်သားလွင်ပြင်၏ အသရေရှိခြင်း ကို စကားလုံးမပါဘဲ စိတ်ထဲမှာသာ ကဗျာစပ်၍ ကြည့်မိသည်။ ထိုကဗျာ သည် ဤဝတ္ထုဖြစ်၏။ မောဟစွန်းထင်းသော၊ ဒေါသပေကျသော ဤဝတ္ထု ကို လရောင်ခြည်ပင်လယ်ပြင်ထဲက တောင်ကမူအရိပ်ကျွန်းပေါ်သို့ ပစ်ချ

လိုက်သည်။ ဖြူဖွေးသွယ်ပျောင်းသော၊ နုပျိုနွဲ့လျသော လက်မောင်း
 ကလေးတစ်ဖက်က ဆီးယူဖမ်းဆီးလိုက်၏။ စကားလုံးမဲ့သော၊ ခြပ်မဲ့သော
 ဝတ္ထုသည် လက်ကလေးထဲတွင် ပျောက်၍သွား၏။ လက်သည် အရိပ်ထဲ
 တွင် ပျောက်၍သွား၏။ အရိပ်သည် မူလကပင် မရှိခဲ့ဟု ထင်ရသည်။
 မူလက မရှိသောအရိပ်သည် ကဗျာထဲတွင် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ကဗျာသည်
 စိတ်ထဲတွင် ပေါ်ပြန်သည်။ စိတ်သည် ဖြူလွသော တိမ်တိုက်ငယ်အတွင်း
 မှာ...။ ရှေ့တူရူကို ပျော်ပါးနှစ်သက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ အဝေးဆုံး အရပ်
 က မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတစ်နေရာမှာ လရောင်ခြည်များ တဖိတ်ဖိတ်လွင့်စဉ်
 ဖြာထွက်နေတော့သည်။ ကျောက်သားပြင်၏ အေးစက်မာကျောသော
 အတွေ့အထိကို မသိ မမြင် မတွေ့ခဲ့ရပြီ။ ။

(၁၉၈၄ ခုနှစ်)

ရေပွက်ပမာ တစ်သက်လျာတည်း

တံခါးပေါက်ကို အသေအချာ လုံခြုံစွာပိတ်ခဲ့သည် မှန်သော်လည်း ပိတ်ပြီးသည်၏ခဏတွင် တံခါးသည် ပြန်၍ပွင့်သွား၏။ တံခါးပေါက်များကို သေချာလုံခြုံစွာပိတ်ခဲ့၍ လုံခြုံလှပြီဟု ထင်ရသောအိမ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်စင်စစ် တံခါးပေါက်၏ သဘာဝအရ လောကမှာ ဘယ်တံခါးပေါက်မှ မလုံခြုံပါ။ လုံခြုံသည်ဟု စိတ်ကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် လှည့်စားပါသော်လည်း မလုံခြုံခြင်းအဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းပက်လက်သိနေပါသောကြောင့် ကြံရာမရာ၊ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်သည်၏ အဆုံးတွင် မျက်စိများကို မှိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ဤလောကတွင် အလုံခြုံဆုံးသော အခြေအနေသည် မျက်စိကိုမှိတ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ပြီ။ ဘာကိုမှ မမြင်ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်ပါ။ ဘာကိုမှ မတွေ့ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ပါ။ ထိုအခါ....။ လုံခြုံသွားပြီထင်ရသော်လည်း ထိုအထင်သည် အထင်သာဖြစ်တော့၏။ လုံခြုံသောအခြေအနေနှင့် မလုံခြုံသောအခြေအနေဟူ၍ သီးခြားသတ်သတ်ရှိပါ့မလား။ ရှိသင့်သလား။ ထိုအခြေအနေနှစ်ရပ်၏ နှိုင်းယှဉ်ချက်သာရှိသည်ဟူသောအယူအဆကို လက်ခံရမည်လား၊ ငြင်းပယ်ရမည်လား စဉ်းစားဆဲခဏမှာပင် ကျွန်တော် ပိတ်ပစ်ခဲ့သော တံခါးပေါက်မှ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

ထိုလူသည် ရယ်မောနေသည်။ မျက်စိမှိတ်ထားသော ကျွန်တော်